

Lord
genaamd
De groote

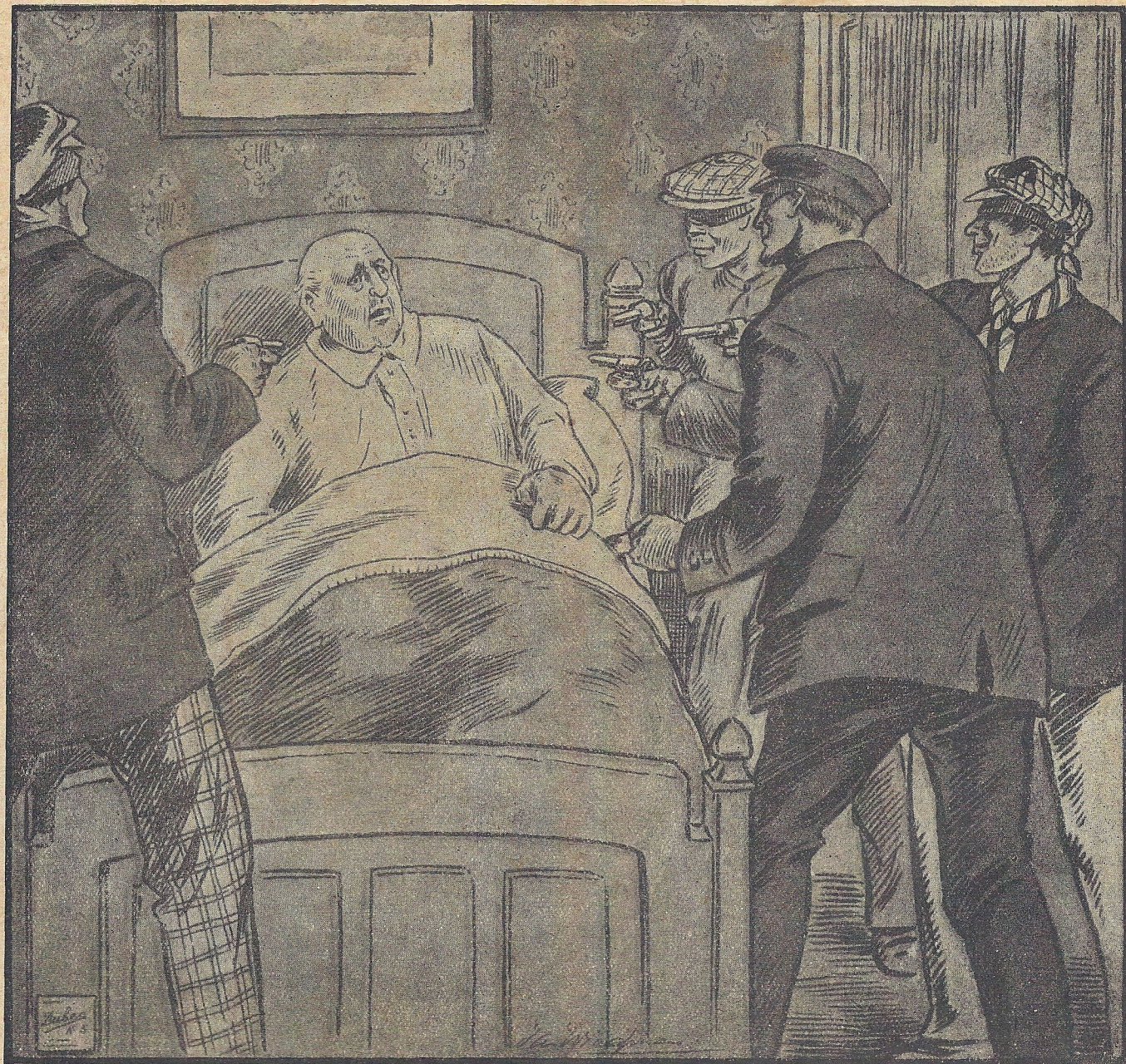

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 414

De gouden Sleutel.

Sham

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE GOUDEN SLEUTEL.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20** of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet** lager loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Het wijnhuis van O'Connor.

Het was omstreeks half een in den nacht, toen twee mannen, aan hun uiterlijk en hun gang herkenbaar als schepelingen, waarschijnlijk matrozen op de groote vaart, een wijnhuis binnentraden, gelegen op den hoek van Rotherhithe en Hannover Stairs.

Rotherhithe Street is een breede, vele mijlen lange straat, die zich, in een kolossale bocht, uitstrekt langs den rechteroever van de Theems tot aan de kerk van de Heilige Drieëenheid.

De straat omvat als het ware met een geweldige lus de reusachtige dokken van Londen, die zich op dezen oever bevinden, en die plaats bieden voor duizenden groote schepen.

De straat is aan beide zijden bezet met voor het meerendeel oude en bouwvallige huizen, maar degene die zich aan de linkézijde van de straat bevinden, wanneer men het gelaat stroomafwaarts gericht houdt, komen met hun achtergevel onmiddellijk uit op de rivier — de meesten hebben zelfs geen smal paadje, noch steiger, maar hun muren

dalen rechtstandig af in het water, en die hier uit een raam zou vallen, onopgemerkt, en niet zou kunnen zwemmen, zou reddeloos omkomen in het drabbige water van de Theems, dat hier een vuile kleur heeft als gevolg van de afwatering van tallooze fabrieken, welke men, nevens de reusachtige dokken, in deze sombere havelooze wijk aantreft.

Uit den aard der zaak wemelt het in deze buurt van wijnhuizen en kroegen, danshuizen en ook geheime opiumkitten, die er zich kunnen handhaven, ondanks het nauwlettende toezicht der politie.

Voor iederen landaard is hier minstens een kroeg te vinden — de Hollander kan er zijn brandewijn drinken, al is hij dan ook tamelijk sterk aangelengd, de Duitscher zijn schnaps, de Franschman zijn glas absinth, de Rus zelfs een vocht dat onder den naam wodka wordt verkocht, de Ier zijn brandy, de Schot zijn geliefde whisky, de Italiaan zijn chianti en de Spanjaard zijn xeres.

Maar ook degenen die hier gesteld zijn op hun nationalen kost kunnen terecht in de eethuizen, die

hier bij vele door hun landgenooten worden gehouden.

De Franschman kan er zijn tripes á la Caen krijgen, de Italiaan kan er zijn hart ophalen aan sterk gekruide olla podrida, waarin de olijfolie niet gespaard is, maar als hij de voorkeur geeft aan macaroni, dan behoeft het hem slechts enkele pence te kosten om zijn maag te vullen, de Duitsche matroos, die hier rondzwerft met hongerige maag, behoeft slechts een eethuis met een Duitsch opschrift binnen te gaan, en hij kan er zeker van zijn, dat men hem een portie Schinken met Sauerkraut of een paar Frankfurter Wursten zal voorzetten, waarvan hij de tranen in de oogen krijgt.

Het krioelt hier steeds van stokers, machinisten, matrozen, sjouwerlieden, laadgasten, schepelingen, van allerlei aard onder den rang van bootsman.

Men hoort er bijna alle talen ter wereld spreken, en door den voortdurenden omgang met het eigenaardige volkje dat hun lokalen vult, hebben de kroeghouders zich een niet onverdienstelijke kennis eigen gemaakt van heel wat beschaafde talen, een kennis welke menige polyglot hen zou benijden.

Het wijnhuis, waar de twee mannen zooeven waren binnengegaan, was tamelijk groot, en bevond zich in een benedenverdieping van een sombere huurkazerne, met hier en daar gebroken ruiten, vervelooze deuren en dat den indruk maakte van een slecht onderhouden gevangenis.

Vlak naast dit huis begonnen de treden van Hannover's Stairs, een zeer groote steenen trap, die van de straat afdaalde naar de Theems en daar uitliep op een tamelijk breede aanlegplaats, een houten steiger, waar vrachtschuiten en lichters hunne ladingen konden lossen.

Aan den anderen kant verhief zich een geweldig groot pakhuis, waarvan de muren aan de rivierzijde loodrecht uit het water oprezen.

Ongeveer een voet boven de oppervlakte van het water, strekte zich een smalle plankier uit, waarop vier groote deuren uitkwamen, bestemd om de goederen te ontvangen.

Daarboven reiden zich de tallooze vensters, zwart en beroekt, en die slechts geopend werden, wanneer er kisten of vaten ingeheschen moesten worden, die een plaatsje kregen op de geweldige bergzolders van het pakhuis.

Ook het wijnhuis bezat aan de achterzijde een dergelijk plankier, maar de planken waren voor

een goed deel vergaan, en het zou voor een zwaarlijvig man niet geraden zijn, hun sterkte te beproeven — hij zou veel gevaar loopen er door heen te zakken, en in de drabbige golven van de Theems te verdwijnen.

Het was op dit uur nog zeer levendig in het wijnhuis, want er waren juist dien dag twee groote zeeschepen binnengeloopen, afkomstig uit een Argentijnsche haven, en de passagierende matrozen hadden zich gehaast, hun geliefkoosde kroegen op te zoeken.

Toen de beide zooeven aangeduide mannen binnentraden, stond Bill O'Connor, een zwaar gebouwde Ier, achter zijn toonbank, en liet zijn blikken onderzoekend door de gelagkamer dwalen, die bijna geheel gevuld was met een luid schreeuwende, verre van nuchtere gemeente.

Zij praatten zelfs zoo luid onder elkaar, dat er maar weinig te hooren was van de versleten gramophone, die op een hoek van de toonbank stond, en die tegen betaling van een penny zijn deuntjes hooren liet.

De twee mannen bleven op den drempel staan, en richtten toen hun schreden naar een der wrakke tafeltjes, niet ver van de deur, waar zij plaats namen, nadat een hunner met stentorstem de bestelling naar den waard had geschreeuwd, die twee glazen vulde met het vocht dat hij als bier aan den man bracht, en deze voor hen kwam neerzetten.

Hij zette zijn handen in zijn zijde, keek de beide mannen achtereenvolgens onderzoekend aan, en vroeg toen kortaf:

„Nieuwelingen?”

„Twee jaar uitgeweest!” antwoordde de oudste van de beide matrozen, een man met een donker uiterlijk en ruige wenkbrauwen, en verward, roestkleurig haar.

„De plas over?”

„Ja. Argentinië, Brazilië, Chili en meer van die rommel.”

„Lang vrij?”

Er werd om den waard geroepen en deze verwijderde zich na even de beide nieuwelingen te hebben toegeknikt.

De beide mannen, blijkbaar vrienden van elkander, namen een teug van hun glas, haalden ieder een smerige pijp te voorschijn, stopten ze, en staken er den brand in.

Zij schenen beiden niet zeer spraakzaam te zijn,

want zij wisselden slechts nu en dan een enkel woord met elkander, en bleven voor het overige onverschillig rondkijken.

Maar eindelijk boog de jongste van de twee zich naar zijn metgezel over en vroeg zoo zacht, dat het alleen voor den ander verstaanbaar was:

„Wat doen wij hier nu eigenlijk, Edward? Ik geloof dat je je ditmaal vergist hebt — deze kroeg maakt niet den indruk een dievenhol te zijn.”

„In het wijnhuis zelf komen zeker de schavuiten niet bijeen,” antwoordde de ander. „Maar ik weet zeker, dat Bill O'Connor deel uitmaakt van de Bende der Raven, en daar zelfs een gewichtige rol speelt. Hij heeft al deelgenomen aan een paar verschillende inbraken!”

„En de politie laat hem op vrije voeten?”

„Dat zou zij natuurlijk niet doen, als zij wist wat ik weet! Het is haar niet bekend dat O'Connor die inbraken op zijn kerfstok heeft — maar ik weet het toevallig zeer nauwkeurig, en dat om deze afdoende reden, dat ik in gezelschap was van O'Connor en zijn mannen, toen de inbraken ongeveer een jaar geleden gepleegd werden!”

„En je hebt hen niet aan de politie overgeleverd?” vroeg de ander verbaasd.

„Daar bestond toen volstrekt geen reden voor! John Raffles is er de man niet naar, om zonder meer en zonder geldige redenen zijn collega's achter slot en grendel te laten werpen.”

„Zijn collega's!” hernam de ander verontwaardigd. „Noem je die hyena's met den naam van collega's? Ik geloof toch wel dat zij door andere motieven worden bewogen dan jij?”

„Dat geloof ik ook wel een weinig — maar in het oog van de politie doet dit er natuurlijk niets toe — en in den grond van de zaak verandert het ook niets aan het feit, dat O'Connor en ik juist hetzelfde doen — ik doe het ook wel wat eleganter.”

„En van de opbrengst houdt je zelden zelf iets, Raffles! Je schenkt alles weg aan de armen en ongelukkigen. Op die wijze heb je reeds millioenen weggegeven!”

„En daarmee heb ik slechts een daad van rechtvaardigheid gedaan!” hernam de ander kortaf. „Maar stil — praat niet te hard, men komt te dicht in onze nabijheid.”

Opnieuw zwegen de beide mannen.

De anderen hadden hen even nieuwsgierig op-

genomen, maar geen hunner kwam ook maar een seconde op het denkbeeld, dat daar, op een paar meters afstand, de langgezochte John Raffles gezeten was, de tegenstander van Joe Deeks en James Sullivan, twee der beste detectives van Londen, de Gentleman-Inbreker, naar wien de politie al jaren zocht, zonder te weten waar hij woonde, zonder zelfs nauwkeurig te weten wie hij was.

Dit vond hierin zijn oorzaak, dat Raffles sedert geruimen tijd den naam had aangenomen van Lord William Aberdeen, en in die hoedanigheid een fraai groot huis bewoonde aan de Regent Street te Londen, terwijl Charly Brand, de jonge man, die nu in zijn gezelschap was, voor zijn secretaris doorging.

En het was een voortreffelijk plan van hen geweest, want het had niet lang geduurd, of in heel Londen werd de lof van Lord William Aberdeen verkondigd, als een van de vrijgevigste menschen-vrienden van de gansche stad.

En wie zou durven denken, dat deze edele weldoener en de stoutmoedige avonturier een en dezelfde persoon waren?

Tot dusverre had Raffles zijn geheim uitstekend weten te bewaren, en de kans was gering, dat het in den eersten tijd zou uitlekken — daarvoor had hij zijn maatregelen te goed genomen.

En nu zaten zij hier, als matrozen vermoemd, en wel met een zeer bijzonder doel.

Sedert eenige weken was het aantal misdaden in Londen weer toegenomen, en het had niet lang geduurd, of de politie had tot de slotsom moeten geraken dat men hier te doen had met een goed georganiseerde bende.

Slechts eenmaal was men er in geslaagd de daders in hechtenis te nemen van een diefstal met braak en geweldpleging, zooals dat in de criminalistische taal heet, en een der gearresteerden, die nog heel wat meer op zijn kerfstok had, en die minstens voor 20 jaren zou worden opgesloten, hoopte vermindering van straf te krijgen, door zijn makkers te verraden, en het was nu aan de politie gebleken, dat men hier te doen had met de bende der Raven, een gevaarlijke misdadigers-organisatie, die echter, dank zij de hulp van niemand anders dan John Raffles, gedurende eenige jaren tamelijk wel tot machteloosheid was gedoemd, daar zoo goed als al haar leden langzamerhand waren gearresteerd.

Maar heel veel wist de man toch niet te vertellen, want hij wist volstrekt niet wie de aanvoerder was.

De bevelen werden meestal schriftelijk gegeven, op een geheimzinnige wijze, en de kapiteins en luitenants — zoo luidden hunne titels — droegen zorg dat de bevelen werden uitgevoerd.

Maar dit was niet alles.

Het bleek maar al te spoedig, dat er boven deze bende nog een andere organisatie moest bestaan, waarvan zij slechts een onderdeel uitmaakte, en die geleid werd door een geheimzinnig personage, die volkomen in het duister werkte, en dien geen der misdadigers, die zijn bevelen blindelings moesten volgen, ooit van aangezicht tot aangezicht had gezien, ook niet de hooggeplaatsten.

Die organisatie droeg den naam van „Het Genootschap van den Gouden Sleutel”.

Het was geen eigenlijke vereeniging op zich zelve — het was slechts een samenvatting van een groot aantal benden, die zich hadden aaneengesloten, en voor wie dezelfde strenge voorschriften golden, waaraan de leden zich onvoorwaardelijk moesten onderwerpen.

En niet alleen Engelsche, maar ook Fransche, Italiaansche, zelfs Amerikaansche en Engelsch-Indische misdadigersvereenigingen maakten er deel van uit.

Er waren slechts weinige lieden, die bijzonderheden zouden kunnen mededeelen aangaande de werking van deze organisatie, en van die weinigen was John Raffles er een.

Hijzelf had, in den loop der jaren, niet minder dan vier aanvoerders van het Genootschap van den Gouden Sleutel ten onder weten te brengen.

Achtereenvolgens hadden professor Shydrift, professor Nicholson, Dr. Fox en Stanley het onderspit moeten delven — zij allen hadden hun vreeselijke misdaden met den dood moeten bekoopen, een hunner door de handen van den beul van Londen.

De strijd was hevig geweest, en talrijke malen had Raffles in doodsgevaar verkeerd.

Men meende dat er nu eindelijk voor goed met het Genootschap was afgerekend, en nu deden sedert eenige weken geruchten de ronde, volgens welke er weder een nieuwe Meester zou zijn gekozen — zoo luidde de titel van den geheimzinnigen aanvoerder, die zich nooit anders dan gemaskerd vertoonde en dan nog met inachtneming van talloze

voorzorgsmaatregelen, die het onmogelijk moesten maken, dat men zijn identiteit te weten kwam.

De politie liet zich hieromtrent niet uit, maar Raffles wist beter dan wie ook, hoe de zaken stonden, — hij beschikte over bronnen, die voor bijna ieder ander gesloten bleven, en die minstens even goed waren als die van de politie.

Maar wie de man was, die thans opnieuw gekozen was tot chef van het Genootschap — dat wist hij evenmin als Scotland Yard.

Dat wisten alleen de zes kapiteins, die met den Meester den Raad van Zeven vormden en die alleen het recht hadden hem ongemaskerd te zien.

En zij wisten wel, dat zij des doods schuldig waren, zoodra zij zijn identiteit zouden verraden.

Raffles wist op dit oogenblik zelfs niet, wie de zes kapiteins waren en juist om iets naders aangaande den nieuwen meester te ontdekken, had hij zich hierheen begeven in het hartje van een misdadigerswijk en in een wijnhuis, waarvan hij wist, dat het, behalve door matrozen, bezocht werd door allerlei gespuis en ook door leden van de Bende der Raven.

En hij had de vermomming van matroos gekozen, teneinde aldus geen ergwaan te baren.

Hij wist wel, dat hij gevaarlijk spel speelde, want ingeval men hem door een of ander toeval mocht ontdekken, zou hij zijn leven niet zeker zijn.

Het Genootschap had een hevige wraak gezworen aan den Grooten Onbekende, die reeds zoo veel onheil had gesticht en aan wiens optreden het te wijten was, dat reeds vele dozijnen gevaarlijke bandieten gelegenheid hadden verkregen, eenige gevangnissen van binnen te bezichtigen.

Wet Charly betreft — hij had er geen oogenblik aan gedacht Raffles alleen te laten gaan en onmiddellijk aangeboden, hem te vergezellen.

Een oogenblik had Raffles er zelfs aan gedacht, Henderson mede te nemen, zijn trouwen chauffeur, een boom van een kerel, met de kracht van een stier, maar hij was van zijn voornemen teruggekomen, omdat het niet onmogelijk was, dat sommige schelmen den reus zouden herkennen, met wien zij bij vroegere gelegenheid reeds te doen hadden gehad — een kennismaking, die voor hen uiterst onaangename gevolgen gehad had.

Het werd intusschen hoe langer hoe drukker in

de gelagkamer van de matrozenkroeg en de uitgelatenheid steeg ten top.

Al die schepelingen, waarvan er vele maandenlang niets anders gezien hadden dan lucht en water, waren buiten zich zelve van vreugde, dat zij den vasten wal onder de voeten hadden en met hun

buidel vol geld waren zij aan het passagieren gegaan.

Maar om deze uitgelaten matrozen bekommerden Raffles en Charly zich niet, zij hielden uitsluitend het oog gevestigd op Bill O'Connor en de verdacht uitzierende kerels, met wie hij van tijd tot tijd over zijn toonbank heenhangend een gesprek voerde.

HOOFDSTUK II.

De twist.

Het liep naar één uur, toen de deur opnieuw geopend werd, en er een zwaar gebouwd man binnenkwam, met breede schouders, vooruitstekende kaken en een laag voorhoofd, waaronder zijn kleine zwarte oogen schitterden.

Hij werd aanstonds met luide kreten verwelkomd door het groepje mannen dat bij de toonbank stond.

„Daar is Ben Healy!” werd er geroepen.

„Kom je weer eens boven water, oude schelm?”

„De gevangeniskost schijnt je goed te hebben gedaan!”

„Het is waar, hij is er dik bij geworden!”

De man, wien al deze uitroepingen golden, wierp een duisteren blik om zich heen, sloeg met zijn geweldige vuist op tafel, zoodat de glazen rinkelden, en schreeuwde naar den Ier achter de toonbank:

„Een glas brandewijn, voor den duivel! Een van je grootste, O'Connor, of ik sla je zoo plat als een vijg! Ik heb een kinderachtigen smaak in mijn mond van al dien laffen gevangeniskost! Naar de hel met den rechter, die me achter de tralies hielp!”

„Hoe lang heb je gebromd, Ben?”

„Negen maanden!” antwoordde de aangesprokene en hij wipte in enkele teugen het glas brandewijn naar binnen, hetwelk hij daarop onmiddellijk weer aan den waard gaf, die zich haastte het glas weder te

vullen.

Ben Healy had zich intusschen op een stoel laten vallen, keek grimmig rond en schreeuwde toen:

„Ik ben blij, dat ik jullie wéer zie, jongens! Negen maanden voor een man als ik! Dat is om den heelen boel in brand te steken! En voor een wisselwasje — voor een niemendalletje! Een ongelukkig inbraakje, dat niet eens gelukt is — ik was het raam eigenlijk niet eens behoorlijk door! Ik zei, dat ik er op bezoek kwam, maar ze geloofden me niet, ze vertelden me dat je dat niet doet om half drie in den nacht, ze vroegen waarom ik dan niet aan de deur gebeld had, de lammelingen! Kortom — ze gaven me negen maanden! Maar nu ben ik weer vrij — en het lieve leventje gaat weer beginnen, mannen!”

„Wanneer hebben ze je ontslagen?” vroeg O'Connor, die met het opnieuw gevulde glas kwam aanloopen.

„Vanmiddag.”

„Heb je moeder de vrouw ook gezien?”

„Ja!” antwoordde Healy kortaf.

„Was ze blij, dat je weer terug was?” werd er achter in de zaal spottend door een der aanwezigen geroepen.

Healy haalde de wenkbrauwen op en antwoordde:

„Ze had eens niet blij moeten zijn, dan had ik

haar de beenen in het lijf stuk geslagen! Alleen — ze verveelt mij met haar gejeremieer! Ik heb een gevoel alsof ik op een zondagschooltje kom, wanneer ik een voet in mijn huis zet! Voor den donder — zij is geen vrouw voor een man als ik! Als ik vooruit had kunnen weten, dat Anna het mij kwalijk zou nemen, als ik nu en dan een inbraakje pleeg, zoo bij wijze van sport, en ook wel eens een rijken kerel neersla, 's avonds, alleen maar uit nieuwsgierigheid om te zien, hoe zijn portefeuille er uit ziet, dan had ik mij nog wel eens bedacht, voor ik haar trouwde!”

Juist ging de deur opnieuw open en op den drempel verscheen een tengere, bleeke vrouw, die nog de sporen van vroegere schoonheid op het gelaat vertoonde en die schuchter bleef staan, terwijl zij met een angstige uitdrukking op het gezicht rondkeek.

Zij had spoedig Ben Healy ontdekt en trad haastig op hem toe, met vooruitgestoken handen, die beefden van ontroering.

„Ben!” zeide zij met sidderende stem. „Moet ik je nu toch weer hier vinden. Ik smeed je ga toch mee naar huis! De kroeg is je ongeluk!”

Maar Healy was opgestaan en schreeuwde, terwijl hij de vrouw een boezen blik toewierp:

„Kom je me nu ook hier al vervelen? Hoepel op en maak, dat je naar huis komt! Je zult me toch zeker wel toestaan, dat ik mijn behouden terugkeer met mijn makkers vier? Allo, verdwijn!”

Hij maakte een gebaar naar de deur en wendde zich van de vrouw af, maar deze vouwde smeekend de handen, en riep:

„Stuur me niet zoo weg, Ben! Ik had zoo innig gehoopt, dat het verblijf in de vreeselijke gevangenis je tot nadenken zou hebben gebracht — die ellendige drank zal je ondergang nog zijn! De drank heeft je op het verkeerde pad gebracht! Kom Ben — denk aan ons vroeger geluk — denk aan je kind! Ga met mij mee, zoek morgen dadelijk werk, dan kan alles weer goed worden!”

Zij had haar kleine, door het werken vereelde handen om den arm van haar man geklemd, maar deze schudde haar met een woeste beweging van zich af zoo ruw, dat zij achteruit wankelde, struikelde en op den grond viel.

Doodsbleek, met een pijnlijk gezicht haar zwaar geschaafde hand wrijvend, stond de vrouw dadelijk weer op en strompelde met gebogen hoofd naar de deur.

Zij opende haar en sloop heen, zonder nog een enkele maal op te zien.

En Healy deed haar uitgeleide met een hoonend lachje, terwijl hij onmiddellijk nog een derde glas bestelde.

„Dat was al een heel min stukje!” liet eensklaps boven het geroezemoes uit, een krachtige stem zich hooren.

Het was Raffles, die het geheele voorval gezien had en deze woorden gesproken had.

In een oogwenk viel er een doodsche stilte in de gelagkamer.

Iedereen hield als het ware den adem in.

Ben Healy stond bekend, van oudsher, als een zeer sterke kerel, die gauw met zijn vuisten klaar was, en die een belediging nooit op zich liet zitten.

Hij had snel omgekeken, zoodra hij de stem hoorde en keek Raffles nu strak in het gelaat, die kalm op zijn stoel was blijven zitten.

Toen vroeg hij langzaam op tergenden toon:

„Mag ik weten, wie daar zooeven gesproken heeft?”

„Dat was ik!” antwoordde Raffles, terwijl hij een klein teugje van zijn glas bier nam, maar zonder zelfs den bruut aan te zien, die nu een paar stappen nader deed en hem van het hoofd tot de voeten monsterde.

Toen hernam hij op sarrenden toon:

„Welzoo — welzoo — dat is dus je oordeel, mannetje?”

„Ja, zoo denk ik er over! Ik ken voor een man niets laffers en misselijkers, dan een vrouw ruw te bejegenen! Gij hebt uw vrouw beledigd ten aanhoore van een hende kerels, die zeker niet veel beter zijn dan gij zelf en gij hebt u zelfs niet ontzien, haar te willen slaan.”

Healy was eerst vuurrood toen blauw en ten slotte bleek geworden.

Nu gaf hij ten antwoord:

„Ik kan mij niet herinneren, dat mij zooiets gebeurd is! Stel je voor! Ben Healy standjes ontvangen! En nog al van zoo'n vent van niemendal! Waarachtig, de wereld loopt op zijn end.”

„Ik heb gezegd en zal blijven zeggen, dat het een lafhartige streek is een zwakke vrouw in het openbaar te mishandelen!” hernam Raffles bedaard.

„Zoo — gij houdt het vol? Gij wilt die woorden niet inslikken?” vroeg Healy op sarrenden toon.

„Ik denk er niet aan!”

„Wel, dan zal ik u eens wat op de huid spelen, totdat gij van denkbeeld veranderd zijt.”

„Gij spreekt wel boud, mijnheer Healy — de kansen konden vanmorgen wel eens omgekeerd wezen.”

Healy haalde minachtend de schouders op en hernam:

„Ik zal je even over de knie leggen, ventje — dat zal je een goede les zijn om je den eerstvolgenden keer niet met andermans zaken te bemoeien.”

„Wij zullen zien,” hernam Raffles kalm.

Gedurende al dien tijd hadden de omstanders als het ware hun adem ingehouden.

Er hadden zich bijna dadelijk twee kampen gevormd, want men begreep wel dat het op handtastelijkheid zou uitloopen.

En heel waarschijnlijk zou Ben Healy, die zeer sterk was en een gevreesd bokser was, den vreemdeling, die hier als een vreemde eend in de bijt was gekomen, tot splinters slaan!

Er waren slechts weinige mannen, die het tegen zijn geweldige zware vuisten konden opnemen, en men liet het dan ook liever na met hem in twist te geraken.

De partij, die het op Ben Healy hield, was dan ook verreweg de grootste.

Maar de anderen hadden de onverstoorbare kalmte gezien van den vreemdeling, en op zijn gelaat was niets anders te lezen dan vastberadenheid en moed.

Misschien zou hij geklopt worden — maar het was lang niet zeker en hoe het ook mocht gaan, hij zou waarschijnlijk zijn reusachtigen tegenstander de handen vol werk geven.

De kleine groep, die dadelijk op Raffles gewed had, zonder dat er nog sprake van strijd was, bestond uit louter personen, die verstand van boksen hadden en zij hadden wel gezien, hoe vlug de matroos in zijn bewegingen was, hoe stevig zijn vuisten schenen te zijn, hoe breed de borst, hoe smal zijn middel was — alle kenteekenen van een goed bokser.

En bovendien — de kalmte van dezen man boezemde hen vertrouwen in, ondanks alles.

Healy was Raffles nog een paar passen genaderd, keek hem vlak in het gezicht, maakte met vinger en duim een minachtende beweging en riep op schorren toon:

„Ik zal doen wat ik verkies, manneke! Heb je

het goed verstaan? Als ik het wil, zal ik mijn vrouw oorvijgen, waar iedereen bij is!”

„Niet waar ik bij ben!” hernam Raffles met stemverheffing en op zijn beurt trad hij op den ruwen bandiet toe, zonder spoor van vrees en met zijn oogen strak op het gelaat van den ander gevestigd.

„Niet waar jij bij bent?” herhaalde Healy hoonend. „Zou jij me dat soms willen beletten?”

„Dat zou ik!”

„En hoe dan wel?”

„Op deze manier bijvoorbeeld!”

En bijna op hetzelfde oogenblik trof de platte hand van Raffles met een kletsenden slag de wang van Healy, die onmiddellijk opzwol.

De kerel slaakte een gebrul van woede en viel met beide vuisten tegelijk in blinde drift naar het gelaat van zijn tegenstander uit.

Maar Raffles had de stooten zien aankomen en dook bliksemsnel, zoodat de vuisten van den geweldenaar de ijle lucht troffen en hij door zijn eigen vaart meegesleept, met zijn lichaam over een tafeltje heen viel, dat zich onder zijn gewicht begaf, terwijl de glazen, die er op stonden, vielen en braken.

Toen Healy weer overeind gekrabbeld was, had hij veel van een dollen stier.

Hij rukte zich als het ware den jekker van het lichaam, stroopte de mouwen van zijn blauwe trui op en brulde:

„Kom dan maar op! Als je dan volstrekt tot moes geslagen wilt worden. Als je maar bedenkt, dat ik je vooruit gewaarschuw heb, je niet met mijn zaken te bemoeien! Je hebt geweigerd — je moet dan ook de gevolgen zelf maar dragen! Maar zeg me eerst je naam, zoodat ik later tenminste weet wie ik de ribben gebroken heb!”

„Mijn naam gaat je volstrekt niets aan! Als ik geklopt word, dan zal mijn makker je dien wel mededeelen!” hernam Raffles rustig.

Hij ontdeed zich kalm van zijn eigen ruwen jekker en vertoonde nu in zijn nauwsluitende blauwe trui een romp, die menig beeldhouwer met bewondering zou hebben vervuld.

De schouders hielden een weinig omlaag, zooals dat vaak het geval is bij lieden die veel boksen, de borstspieren waren prachtig en gelijkmatig ontwikkeld, de armen waren niet te dik en niet te dun.

juist van de goede lengte en de hals was gespierd, zonder overmatig dik te zijn.

Zooals hij daar in afwachtende houding stond, de vuisten tot de schouders opgeheven, was hij het toonbeeld van sierlijke beheerschende kracht.

Bijna aanstonds toen de twist uitbrak, had zich een soort kring gevormd, waar de beide tegenstanders thans middenin stonden.

Healy was het toonbeeld van ruwe kracht, met een geweldige borst, spieren als kabeltouwen en een bicep, die de afgunst zou hebben gaande gemaakt van iederen kermis-athleet.

Zijn zwarte oogen keeken Raffles uitdagend aan en hij scheen reeds te zoeken naar de plek, waar hij hem aanstonds zou moeten treffen, teneinde hem bij den eersten slag ten gronde te slaan.

Hij stond met gesloten vuisten tegenover Raffles, maakte een paar schijnbewegingen en eensklaps schoot zijn linkervuist met groote kracht vooruit in de richting van Raffles' kin — en reeds meende iedereen, dat de strijd, nauwelijks begonnen, geëindigd zou zijn.

Maar tot aller verbazing maakte Raffles slechts een kleine maar vliegensvlugge beweging, die zijn hoofd buiten het bereik van zijn tegenstander bracht.

Het was niet meer dan een paar centimeters — maar het was juist voldoende.

En de mannen, die op Raffles gewed hadden, vertoonden aanstonds een breeden grijns op hun gelaat — zij hadden onmiddellijk begrepen, waarin de kracht school van Healy's tegenstander.

Hij mocht dan over minder geweldige kracht beschikken — hij was een paar tempo's sneller en dat was onder de gegeven omstandigheden alles, wat hij kon verlangen.

Het bleek ook spoedig genoeg, dat de vreemdeling geen enkele beweging maakte, noch van aanval, noch om af te weren, die niet volstrekt geboden was!

Als hij uitweek, dan deed hij het juist ver genoeg om op een paar millimeters een stoot te ontgaan en wanneer hij uitviel, dan was het meestal raak.

En dan het voetenwerk van dien zoogenaamden matroos!

De kenners genoten ervan!

Geen stap — geen halve stap te veel, juist genoeg en dat was zijn kracht!

Wat de slagen betreft, die hij toebracht — zij vielen als de slagen van mokers!

Maar Healy was daarentegen een goed getraind bokser, die heel wat verduren kon — een „encaisseur” zooals het in de Fransche boksterminologie heet.

Zijn spieren leken wel van staal te zijn en Raffles had binnen enkele minuten de overtuiging, dat hij zich vruchteloos zou afmatten, als hij trachtte zijn tegenstander door slagen op de borst of armen af te matten.

Maar Healy had een paar zwakke plekken en Raffles had ze aanstonds ontdekt omdat zijn tegenstander ze bedekte, half uit instinct en zonder dat Raffles er aan dacht ze te willen treffen.

De eene plek was de rechterzijde van den hals en de andere was het maagkuiltje.

Vooral de laatste plek moest zeer gevoelig zijn, zooals Raffles ook aanstonds bleek, toen hij er in slaagde, den ander een harden slag boven de maagkuil te geven.

Healy kreunde eventjes, verbleekte, wankelde op zijn beenen en scheen naar lucht te snakken, maar hij herstelde zich, voordat Raffles hem daar voor de tweede maal kon raken.

De reus beschikte nog over een ander voordeel en dat waren zijn lange armen.

Raffles had daarentegen zijn bewegelijkheid voor, zijn ongelooflijke vlugheid en hij maakte er ruimschoots gebruik van.

Hij schoof vliegensvlug om den reus heen, verzette zijn voeten zoo snel, dat men het bijna niet volgen kon, viel dan eensklaps uit en trof Healy wanneer deze het het minst verwachtte.

Raffles had intusschen moeite genoeg, de eerste woedende slagen van Healy te ontgaan, die de reus op hem neer liet regenen.

Maar deze zag zelf in, dat hij op deze manier niets zou bereiken, en hij matigde dan ook zijn woeste drift.

De eerste treffer was voor Healy.

Hij raakte Raffles op de borst, even onder den linkerschouder en deze wankelde achteruit, maar hij hield den reus goed in het oog, zonder een oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen en vliegensvlug ontweek hij snel een paar linksche hoeken, waarmede de reus hem trachtte te vellen en die opnieuw op zijn kaak gemunt waren.

Raffles blokkeerde de beide stooten op meesterlijke wijze en ving ze met den benedenarm op.

Healy smoorde een vloek en bijna op hetzelfde oogenblik vloede er voor de eerste maal bloed en wel uit zijn eigen neus, waarop zooveen de vuist van Raffles met geweldige kracht was neergekomen.

En nauwelijks was Healy van zijn verbazing gekomen, of de tweede stoot op den maagkuil, van verren afstand toegebracht, deed hem duizelen en zond hem bijna tegen den grond.

Hij wist zich echter nog te herstellen, draaide snel om Raffles heen en trachtte hem in de nierstreek te treffen.

Maar de Gentleman-Inbreker ontweek hem door een vlugge beweging en toen stond hij juist in de positie om hem den stoot toe te brengen, waarvan hij wel wist, dat zelfs de sterkste man hem niet kan weerstaan.

Onmerkbaar had hij den linker elleboog achterwaarts getrokken en een klein onderdeel van een seconde later trof de vuist de kaak van Healy juist even achter de kin en van beneden naar boven.

Bijna onmiddellijk vielen de vuisten van den reus slap langs zijn lichaam neer.

Zijn hoofd knikte terzijde, viel op de borst — — met een mechanisch gebaar trachtte hij de vuisten weder in den afweerstand op te heffen — — en toen viel hij eensklaps, als een gevelde boom, zijdelings op den planken vloer van de gelagkamer.

O'Connor, die zich onder de eerste rijen der toeschouwers bevond, zoo zeer had zijn hartstocht voor de bokskunst hem medegesleept, trad dadelijk als scheidsrechter op en telde Healy uit — volle tien tellen.

Een kreet van opgetogen verbazing werd gehoord.

Iets dergelijks was nog nooit voorgevallen en toch waren er in het vertrek mannen aanwezig, die Healy wel dertig malen hadden zien boksen en dat tegen zeer sterke tegenstanders, menigmaal ook in het publiek en nog nimmer was hij verslagen.

Raffles, die volkomen kalm was gebleven, had zijn jekker weder aangetrokken zonder zich verder te bekommeren om Healy, die juist met moeite over-eind krabbelde toen hij zich aan de mouw voelde trekken.

Hij wendde het hoofd om, en zag een man van kleine gestalte achter zich staan, met een sluw gelaat, en kleine, zwarte muizenogjes.

Hij was gekleed als sjouwer, en om zijn mageren hals was nonchalant een doek geknoopt.

In den hoek van zijn mond hing een eindje sigaar, waarop hij klaarblijkelijk reeds langen tijd kauwde.

Daar Raffles hem vragend aankeek, zeide de man zich een weinig voorover buigend:

„Dat was knap werk, maat! Ik mag zeggen, dat ik er verstand van heb — en ik zeg het je in je gezicht, — dat was knap werk!”

„Dank je,” zeide Raffles droogjes, en hij wilde zich reeds weder afwenden.

Maar dat scheen niet te stroken met de bedoelingen van den kleinen man.

Hij schoof nog wat dichtër naar Raffles toe, betastte als terloops zijn armen en schouders, en zeide toen vol bewondering:

„En geen zweetdruppeltje! Het is haast niet te gelooven! Hij heeft niet meer gezweet, de kerel, dan ik, als ik een half uur voor de toonbank heb gezeten! Jij hebt wel meer gebokst denk ik.”

„Ja, nog al vaak!” antwoordde Raffles onverschillig.

„In den ring?”

„Wat meen je?”

„Dat is duidelijk! Ik bedoel of je al eens in het publiek, voor geld gebokst hebt?”

Nu was het een feit, dat Raffles dit reeds eenmaal onder zeer bijzondere omstandigheden gedaan had, maar hij achtte het volstrekt niet noodzakelijk, dit aan den vreemdeling mede te deelen.

Hij schudde dus het hoofd, en antwoordde:

„Nee, voor geld heb ik nog nooit gebokst!”

„Dat is dom van je, maat, dat is heel dom van je,” hernam de ander hoofdschuddend. „Maar laat ik je eerst eens zeggen, met wien je te doen hebt. Ik ben Owen Sandow. Zeker wel eens van me gehoord?”

„Tot mijn spijt niet!” antwoordde Raffles.

„Niet van Owen Sandow gehoord?” hernam de kleine man op ongeloovigen toon. „Waar kom jij vandaan?”

„Op het oogenblik rechtstreeks van Valparaiso!”

„Lang weg geweest?”

„Twee jaar!”

„Dan neem ik het je ook niet kwalijk!” hernam Sandow opgewekt. „Dan zal ik je zeggen, wie ik ben! Ik maak wedstrijden in orde, netjes, zooals het behoort! Nooit herrie met de politie — volgens de reglementen, versta je? Handschoenen van zes ons, een scheidsrechter, een ring van de voorgeschreven afmetingen — een behoorlijke maat — alles

wat je maar verlangen kunt! Ik wil me zelf niet in de hoogte steken, maar ik durf te zeggen dat een half dozijn bokkers nu zooveel geld verdienen als ze maar willen, Wells bijvoorbeeld, die aan mij hun fortuin te danken hebben! Zij zijn heel klein begonnen, ik was hun promotor in het begin, ze boksten in een klein zaaltje, waar 300 menschen konden zitten, als ze niet te veel ruimte voor zich zelf eischten, en ik heb hen er boven op geholpen. Kom, maat, heb je geen lust om het eens met mij te probeeren? Je bent te goed om op zoo'n lamme schuit te blijven varen!"

Het voorstel scheen Raffles te verrassen.

Hij wendde het gelaat naar Charly Brand toe, keek toen Sandow weder aan en zeide langzaam:

„Je wilt een beroepsbokser van me maken?"

„Dat wil ik! Je bent voor price-fighter in de wieg

gelegd!" zeide Sandow vol geestdrift.

Raffles nam den kleinen man eens goed op, en hernam toen, met een oogknipje:

„Je doet zeker nog wel wat meer, dan alleen bokswedstrijden organiseeren."

Sandow kneep de lippen op elkaar, en bromde:

„Misschien wel — maar dat hang ik niemand aan zijn neus, die me nog onbekend is. Mijn voorwaarden zijn gunstig, op mijn woord! Geef me een datum en ik maak alles in orde! Ben Healy zal je wel revanche willen geven, er is een hoop geld mee te verdienen!"

Raffles wilde antwoorden, toen er plotseling een schel klinkende elektrische bel overging, en tegelijker tijd klonk de stem van O'Connor:

„Onraad jongens! Wie het aangaat, bergt zich!"

**De volmaaktste cigaret is
DUBEC No. 3.**

HOOFDSTUK III.

Raffles grijpt de gelegenheid bij de haren.

In een oogwenk waren een zestal mannen, die klaarblijkelijk een appeltje met de politie te schillen hadden, opgesprongen, en ijlings door een smalle deur verdwenen, die zich naast de toonbank bevond.

Nauwelijks had Raffles dit gezien, of hij greep Charly bij den arm en beet hem toe:

„Vooruit sta op! Wat zit je daar te suffen! Wil je met alle geweld dat ze je in je lurven pakken?”

Charly scheen een tegenwerping te willen maken, maar een snelle oogwenk van Raffles was voldoende, om hem te doen begripen, dat hij moest zwijgen.

Hij sprong dus op, en snelde met Raffles vlug door de gelagkamer naar de deur, waardoor de zes mannen verdwenen waren, juist op het oogenblik dat een tiental politieagenten, zooeven aangebracht door een groote auto, onder bevel van een inspecteur, met de revolver in de vuist, een inval deden in het wijnhuis.

In een oogwenk hadden zij alle uitgangen afgezet, die zich in de gelagkamer bevonden, en de bezoekers in een hoek bijeen gedreven.

Er werden kreten van protest en schampere opmerkingen vernomen, maar niemand van de bezoekers verroerde zich.

Velen hunner hadden zich volstrekt niets te verwijten, en waren varengasten, stokers, tremmers, matrozen, die zooeven voet aan wal hadden gezet.

Er waren ook individuen onder, maar die toevallig hun straf hadden uitgezeten, en die, even toevallig, op dit oogenblik geen nieuw misdrijf bedreven hadden.

Zij wachtten dus kalm de gebeurtenissen af met een spottenden glimlach om de lippen.

Wat Healy betreft — hij behoorde tot de zes mannen, die dadelijk na het waarschuwingssein ijlings de vlucht hadden genomen.

De inspecteur had midden in het vertrek post gevat en nam de bezoekers een voor een scherp op.

Hij uitte een onderdrukten vloek, en bromde voor zich heen:

„Hij is er niet bij — wij zijn alweer een paar seconden te laat! Hoe worden die kerels toch altijd bijtijds gewaarschuwd, als we met onze auto komen aanrijden.”

Hij wenkte O'Connor, die zijn onschuldigste gezicht had getrokken, bij zich, en vroeg op barschen toon:

„Hadt je zooeven niet meer bezoekers bij je, O'Connor?”

„Zeker!” antwoordde de waard op zoetsappigen toon.

„Waar zijn die dan gebleven?”

„Heengegaan, mijnheer!”

„Waar naar toe?”

„Wel, natuurlijk de straat op! Waarheen anders?” antwoordde O'Connor, terwijl hij den inspecteur grijnslachend aankeek.

„Zoo!” kwam de inspecteur kortaf. „Was Healy bij hen?”

Het was zeker een moeilijke vraag voor den waard, want hij krabde zich achter het oor, en scheen ingespannen na te denken.

Toen antwoordde hij:

„Healy? Of Ben Healy er bij was? Ik geloof het haast niet, mijnheer! Ik zou het niet zeggen! Neen, ik weet nu wel bijna zeker, dat hij hier niet geweest is! Het was zoo druk, moet gij weten, en ik kon onmogelijk altijd nagaan wie er hier bij mij komen!”

De inspecteur keek den kroegbaas strak aan, en hernam toen:

„Wacht jij maar, O'Connor! Den een of anderen dag loop jij zelf ook wel eens tegen de lamp! Dacht

je soms, dat we niet weten, dat je de gevaarlijkste misdadigers verstopt, en dat je een sluwe heeler bent? Pas op — meer zeg ik je niet!”

„Moet ik mij dat laten aanleunen!” riep O'Connor verbolgen uit. „Er is niet zooveel op me te zeggen, ik ben een fatsoenlijk man, en ik kan er toch niets aan doen als er hier menschen bij mij komen, die wat op hungeweten hebben. En heelen? Ik heb voor geen penny ooit geheeld, en ik denk het nooit te doen!”

„Het is goed, zwijg maar!” beval de inspecteur. „Van Sandow weet je zeker ook niets? Ook niet gezien?”

O'Connor schudde energiek het hoofd, en antwoordde:

„Beslist niet, mijnheer! Sandow is hier in geen maanden geweest — ik geloof dat hij in Amerika zit.”

„Geloof je dat werkelijk? Nu, dan heeft men je toch werkelijk verkeerd ingelicht, want wij hebben hem nog vandaag hier in de buurt zien rondzwerven,” hernam de inspecteur spottend.

Hij wendde zich tot zijn mannen, en gaf hun bevel het wijnhuis te ontruimen.

Zwichtend voor den drang der revolvers en gummi-stokken verlieten alle bezoekers zoo snel mogelijk de kroeg, en een oogenblik later hadden zij zich in alle richtingen verspreid.

„Wat een schade voor mijn inrichting!” riep O'Connor op jammerenden toon. „Niemand zal meer bij me willen komen, als hij aan zoiets wordt blootgesteld! Wie vergoedt mij het verlies?”

De inspecteur vergenoegde zich er mee, de schou-
ders op te halen, en hernam toen op bevelenden toon:

„Jij blijft achter je toonbank en je verroert geen vinger — en wij zullen je huis onderzoeken!”

„Daarover zal ik mij beklagen, mijnheer!” riep O'Connor uit. „Zoo behandelt men geen vrijen Engelschman!”

„O, wat dat betreft — je zult niet zoo heel lang een vrij Engelschman meer zijn, als het op die manier doorgaat! Haal je zakken eens uit!”

„Mijn zakken uithalen?” vroeg O'Connor op onnoozelen toon. „Waartoe?”

„Vraag niet zooveel, en doe wat ik zeg!” hernam de inspecteur ongeduldig. „Of moet ik je soms helpen?”

Grommend gehoorzaamde de waard aan het bevel, en achtereenvolgens legde hij op het blad van de toonbank een browning, een zeer groot knipmes met

een vlijmscherp geslepen lemmet, toen een bos sleutels en nog enkele andere voorwerpen neder.

„Voor een vrijen Engelschman ben je nog al goed gewapend!” zeide de inspecteur ironisch, terwijl hij pistool en mes in zijn zak liet glijden. „Je kunt deze dingen aan het politie-bureau terughalen — als je ons eerst eenige inlichtingen verschaft hebt!”

Een der agenten nam nu voor de toonbank plaats, en de huiszoeking nam een aanvang.

O'Connor, sedert eenige jaren weduenaar, sliep in een klein hokje, onmiddellijk achter de gelagkamer gelegen, en voorts bevond er zich gelijkvloers nog een keuken en berghok.

Al deze vertrekken werden grondig doorzocht, evenals de kelder, maar de inspecteur kon volstrekt niets bijzonders ontdekken.

De hooger gelegen verdiepingen behoefde hij niet te onderzoeken, want daartoe gaf een afzonderlijke deur toegang.

Wat de deur naast het buffet betrof, zij bleek toegang te geven tot een smalle gang, aan het andere einde eveneens een afgesloten deur, uitkomende op een kleine binnenplaats, die aan alle kanten door hooge blinde muren was omgeven.

Met gebalde vuisten, maar uiterlijk kalm, moest de inspecteur weder naar de gelagkamer terugkeeren, en zichzelf erkennen, dat zijn onderzoek vruchteloos was geweest.

Toch was hij er volkomen zeker van, dat de twee mannen, die hij zocht, zich in het wijnhuis bevonden, in gezelschap van eenige andere verdachte kerels, want zijn spionnen hadden daaromtrent geen twijfel kunnen laten.

Zij moesten dus langs een geheimen uitgang gevlucht zijn, maar om dien te vinden — dat zou waarschijnlijk vele weken duren.

En zoo bleef hem niets anders over, dan maar weer heen te gaan, terwijl hij de spottende blikken van O'Connor als het ware in zijn rug voelde branden.

Toen Raffles en Charly de deur naast de gelagkamer openden, zagen zij juist de laatste van de zes vluchtelingen door de andere deur verdwijnen.

Zij ijlden op hun beurt de gang door, en bereikten de binnenplaats.

En de anderen waren met hun gedachten zoozeer bij hun eigen behoud, dat zij volstrekt geen acht sloegen op de gewaande matrozen, en er alleen

maar op bedacht waren, zoo snel mogelijk hun hachje te redden.

Healy scheen hier uitstekend den weg te weten.

Zoodra hij op de binnenplaats gekomen was snelde hij toe op een zeer klein kelderaam, afgesloten door twee. polsdikke tralies, en zeker niet hooger dan een halven meter.

Het kelderraam was afgedekt door een boog van metselsteen, die een weinig vooruitsprong.

Healy drukte met kracht op den middelsten steen, en nu bleek het dat de tralies, die oorspronkelijk onwrikbaar hadden vastgezetten, aan de onderzijde waren losgemaakt, zoodat ze gemakkelijk een weinig terzijde konden geschoven worden.

Zij waren aan den bovenkant van het raam met zware scharnieren bevestigd, die echter aan den buitenkant onzichtbaar waren.

En een voor een konden de mannen zich nu door de nauwe opening laten afglijden.

Raffles en Charly waren de laatsten, die door het keldergat naar binnen kropen en Raffles lette goed op, hoe Healy, die bij het keldergat was blijven staan, den middelsten steen van binnenaf weer op zijn plaats drukte, daarop een ijzeren staaf met twee groote gaten naar boven schoof, die de tralies weer onwrikbaar vastzette.

En hij moest bekennen, dat het schrander gevonden was, en knap vervaardigd.

Een der mannen had een kleine zaklantaarn ontstoken, en dat was wel noodig, want het was daar beneden in den kelder stikdonker.

Het was een ruime kelder, zooals nu bij het licht van de lantaarn te zien viel, en ongeveer drie meter hoog.

Onder het keldergat, dat zich ongeveer in het midden van den muur bevond, was een stevige plank bevestigd, waarop degenen die er gebruik van maakten, den voet konden zetten.

Raffles en Charly zorgden, dat zij goed bij de anderen bleven, en volgden hen naar het tegenovergestelde einde van den kelder, waar zich een lage stevige, met ijzer beslagen deur bevond, die aan dezen kant slechts met een klink gesloten bleek te zijn.

Maar zoodra alle door de deur gegaan waren, sloot Healy haar aan den anderen kant af met behulp van een holle stift, voorzien van een vierkant gat,

zooals de treinconducteurs ook wel gebruiken, teneinde de coupé deur af te sluiten.

De deur bleek een onderaardsche gang af te sluiten, of beter gezegd een tunnel, die over een lengte van ruim 200 meter kaarsrecht bleek te loopen.

Zij scheen reeds van tamelijk ouden datum te zijn, en was uit metselsteenen gebouwd.

Terwijl de beide mannen de anderen snel volgden, zeide Charly op fluisterenden toon:

„Wat zou dit voor een gang zijn?”

„Ik vermoed haast, dat het een oude waterleiding is, die onder de Theems doorloopt, en die al tientallen van jaren niet meer gebruikt wordt!” zei Raffles. „Zie maar eens hoe vochtig de muren zijn, en de druppels sieperen door het dak! Ik geloof niet, dat deze tunnel bijzonder veilig is! Wellicht zijn er slechts een paar voeten tusschen de zoldering en de bedding der rivier.”

„Daar hadden de ingenieurs bij het aanleggen waarachtig ook wel rekening mee mogen houden.”

„Dat zullen zij dan ook wel gedaan hebben — maar je moet niet vergeten, dat juist hier ter plaatse de Theems herhaaldelijk diep is uitgebaggerd, teneinde de groote zeeschepen gelegenheid te geven, een der groote dokken te bereiken! Natuurlijk zijn er in dien bodem hier en daar kleine spleten waardoor het water druppelsgewijs in de tunnel dringt! Maar maak je niet ongerust — als men de laag niet dunner maakt, kan deze toestand nog wel een halve eeuw zoo blijven, zonder gevaar op te leveren voor degenen, die van deze tunnel gebruik maken.”

Intusschen waren de overigen de tunnel bijna teneinde, en de twee vrienden moesten zich haasten hen in te halen.

Het bleek nu, dat de man, die de lantaarn aangestoken had, Owen Sandow was.

Raffles herkende zijn trekken, toen de man de kleine lantaarn ophief, ten einde den wand van de tunnel te belichten.

„Nu weet ik tenminste, zonder dat hij het gezegd heeft, wat hij nog meer doet, behalve wedstrijden organiseeren!” merkte hij droogjes op. „Onze vriend is dus waarschijnlijk lid van de een of andere dievenbende — en naar alle waarschijnlijkheid die der Raven!”

„Waarom denk je dat?”

„Omdat hij mee op den loop is gegaan! Daartoe bestond volstrekt geen reden, wanneer hij niets op

zijn kerfstok had! Maar stil, daar zijn wij geloof ik aan het einde der tunnel."

Inderdaad, men moest opnieuw ophouden, thans voor een ijzeren deur, van bijna zuiveren ronden vorm, die hier het einde van de tunnel afsloot, en die met een dikke laag roest was bedekt.

Maar het slot en scharnieren bleken uitstekend te werken, en werden zeker voortdurend geolied, want Healy behoefde slechts een stalen kruk om te draaien teneinde de deur te openen.

De tunnel liep nu nog enkele meters door maar begon toen tamelijk steil naar boven te klimmen en eindigde in een steenen trap, die uitkwam in een sombere vochtige ruimte, veel kleiner dan de eerste, en waar het bleek te krielen van ratten en muizen.

De kelder had slechts een deur, stevig gesloten, en een van de mannen opende haar met een grooten sleutel.

„Zouden alle handieten zulke stiften en sleutels hebben?" vroeg Charly op zachten toon.

„Dat is wel waarschijnlijk!" gaf Raffles ten antwoord. „Anders zouden zij weinig hebben aan deze schuilplaats."

De deur ging open en nu stonden de mannen in een tweeden kelder, veel ruimer dan de eerste, en die volgepakt stond met oude, ledige kisten in lange rijen opeengestapeld.

Blijkbaar bevond men zich hier in den kelder van een groot pakhuis, die uitsluitend bestemd was om er ledige kisten te bewaren.

Nogmaals moesten zij een trap beklimmen, die uitkwam in een breede gang en een oogenblik later stonden de acht mannen, na zich te hebben overtuigd, dat er geen onraad was, in een breede, volkomen verlaten straat, geheel volgebouwd met pakhuizen, en in het midden waarvan de rails liepen van een zijtak van een der spoorlijnen, bestemd om op gemakkelijke wijze de goederen te kunnen aanbrengen en weghalen.

De mannen verwijderden zich snel in verschillende richtingen, maar op het laatste oogenblik pas kreeg Healy Raffles in het oog.

Hij trad op hem toe, en vroeg op schorren toon:

„Wat heeft dat te beteekenen? Was jij bij ons — jij en je makker?"

„Dat was ik, Healy!" antwoordde Raffles bedaard. „Dat kon je wel eens opbreken! Met welk doel was je ons nagegaan?"

„Met het doel om mij in veiligheid te brengen."

„Je liep dus weg voor de politie?"

„Zoo is het!"

„Ben je dan zoo bang voor haar?"

„Ik zou te minste niet gaarne zien, dat ze mij in handen kreeg!"

„Nadat je twee jaren gevaren hebt? Nu, dan moet je aardig wat op je kerfstok hebben!" zeide Healy, en zijn zwarte oogen schitterden in de duisternis.

„Dat is mijn zaak!" zeide Raffles kortaf.

„Natuurlijk!" hernam Healy. „Ik denk er ook niet aan, mij met je zaken te bemoeien! Maar ik wil je toonen dat ik niet haatdragend ben, al heb je me vanavond tegen den grond geslagen! Ik wil maar zeggen — als er soms iets te doen mocht vallen, waarbij we iemand kunnen gebruiken, die niet voor een kleintje vervaard is — dan hoop ik dat we op jou rekenen kunnen!"

„Ik zal er eens over denken!"

„Waar kan ik je vinden?"

„Ik ben op het oogenblik in het logement van Red-Pete, een paar huizen van de kroeg van O'Connor!"

„Is dit een makker van je?" vervolgde Healy met het hoofd in de richting van Charly knikkend.

„Op leven en dood!"

„Dan hoop ik alleen maar, dat we vrienden zullen worden — laten we vergeten, wat er vanavond gebeurde is!"

„Ik zal het probeeren — op de voorwaarde, dat je je vrouw niet meer mishandelt!"

Healy bromde iets onverstaanbaars voor zich heen, en het volgende oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Raffles keek hem een oogenblik na, en wendde zich toen schouderophalend tot Charly met de opmerking:

„Niet veel zaaks, Charly — misschien kan hij ons in aanraking brengen met een der luitenants, misschien wel met een der kapiteins, en als we die maar kennen — dan zal het niet zoo lang duren, of wij weten, wie de aanvoerder is van het Genootschap van den Gouden Sleutel!"

HOOFDSTUK IV.

Het proefstuk.

Er waren eenige dagen verlopen, sedert het voorval in het vorige hoofdstuk beschreven, en Raffles en Charly woonden nog altijd in het logement van Red-Pete, en vervulden nog steeds de rol van matrozen aan den wal, die niet zoo heel veel lust hadden, zich opnieuw te laten aanmonsteren.

Zij hadden een paar maal O'Connor gezien en ook kleinen Sandow, die Raffles opnieuw met het voorstel aan boord was gekomen, om in het publiek uit te komen tegen Ben Healy of tegen een anderen in de buurt goed bekenden bokser.

Hij spiegelde Raffles gouden bergen voor, en legde eenige ongerustheid aan den dag, dat misschien een ander promotor met het geld en de eer zou gaan strijken, maar Raffles verklaarde dat hij nog geen toezegging kon doen en vroeg nog een week respijt.

Het was omstreeks negen uur in den morgen, en de twee mannen rookten in de kleine wachtkamer van het logement een pijp, terwijl zij door het venster het drukke gewoel op de kade gadesloegen, toen de deur openging en Ben Healy binnentrad.

Hij knikte Red Pete toe, die achter zijn toonbank scharrelde, en ging toen regelrecht naar de beide vrienden toe.

Op een uitnoodigend zwijgend gebaar van Raffles nam hij plaats op een stoel die nog vrij was, en keek de gelagkamer rond.

Er waren slechts eenige personen aanwezig, die op tamelijk verren afstand gezeten waren, bezig aan hun ontbijt.

Healy kauwde eenige oogenblikken zwijgend op zijn pruim, terwijl hij Raffles strak aan bleef zien, en vroeg toen plotseling, zonder eenige inlichtingen:

„Zou je geen lust hebben om bij ons te komen?”

„Bij jullie — bij wie?” vroeg Raffles, verwondering veinzend,

„Wel natuurlijk bij onze bende! Ik heb naar je geïnformeerd — je bent Jack Hurry, nietwaar, die twee jaren geleden gezocht werd wegens het zaakje in Maida Vale.”

Raffles trok een verschrikt gezicht, en keek angstig om zich heen, waarop hij zwijgend knikte, en daarop fluisterend ten antwoord gaf:

„Die ben ik! Hoe ben je dat te weten gekomen?”

„Wel, je hebt je naam aan Red Pete opgegeven, die zoo trouw is als goud en die de jongens niet zal verraden! Ik heb hem eens ondervraagd, achter je rug, ik weet nu wat voor vleesch ik in de kuip heb! Je hebt vroeger altijd alleen gewerkt naar ik hoor, maar nu kom ik je vragen, of je bij ons wil komen, om met ons samen te werken!”

„Ik alleen?”

„Met je makker als je wilt! Ik wil er geen doekjes om winden — wij hebben vannacht een prachtig zaakje, maar het is nog al gevaarlijk — en wij willen er iemand bij hebben — een soort specialiteit, weet je! Het is een huis, dat je maar moeilijk binnenkomt — en wij weten wel wat Jack Hurry waard was in zijn tijd! Apropos — heb je papieren?”

„Hier zijn ze!” antwoordde Raffles, terwijl hij zijn hand in den binnenzak van zijn jas stak, en er eenige beduimelde papieren uitnam, die hij voor Healy op de tafel smeed.

Deze keek zij vluchtig door, gaf ze toen weder aan Raffles terug, en zeide met een hoofdknikje:

„In orde, maat! Kunnen we voor vannacht op je rekenen?”

„Dat hangt er van af! Is het de moeite waard?”

„Dat is het zeker — natuurlijk wanneer alles lukt! Je moet met ons allen de risico dragen!”

„Dat is niet meer dan billijk,” zeide Raffles glimlachend. „Bij wie is het?”

„Ho, wacht een beetje, maat,” kwam Healy, met een afwerende beweging. „Zoover zijn we nog niet! Je moet het mij niet kwalijk nemen, maar de kapitein heeft mij stilzwijgendheid opgedragen! In ieder geval ben je nog een vreemde voor ons, en je zult me moeten toestemmen dat het wat gevaarlijk zou zijn je maar aanstonds in vertrouwen te nemen!”

„Ik moet je wel gelijk geven!” hernam Raffles. „Maar je maakt het er mij niet gemakkelijker op!”

„O, ik wil je wel een paar inlichtingen geven! Het is een groot huis aan drie kanten door een tuin omgeven, de bedienden slapen op zolder, de brandkast staat in de kamer van de tweede verdieping, en, we zullen rustig kunnen werken — vooral wanneer we den eigenaar beletten om ons te hinderen!”

Een leelijke grijns was bij die woorden op zijn gelaat verschenen, en zijn zwarte oogen schitterden.

„Geweld?” vroeg Raffles op fluisterenden toon. „Wacht eens even, kameraad, maar dan denk ik niet dat ik van de partij kan zijn!”

„Wat is dat nu?” riep Healy verbaasd uit. „Ben je in die twee jaren een jonge juffrouw geworden? Zoo heb ik je nog nooit gekend! Je kon vroeger wel tegen een druppeltje bloed!”

„Dat is wel mogelijk — dan ben ik misschien veranderd!” hernam Raffles kortaf. „Kort en goed, als het zonder geweld niet gaat, dan pas ik!”

„Nu, als het niet volstrekt noodzakelijk is, dan doe ik het zelf ook liever niet,” hernam Healy, „want als ze je naderhand snappen, dan kan het je hoofd kosten! Zij zijn tegenwoordig nogal vlug met den loopenden knoop en het valluik! En ik heb nog volstrekt geen lust om mijn hoofd door het hennepvenster te steken!”

„Zoo mag ik het hooren! Wat gebeurt er nu? Waar moet ik me bij jullie voegen? Hoeveel man zullen er zijn?”

„Wij zullen het met zijn vieren opknappen — jij er bij inbegrepen!” antwoordde Healy. „Maar we zijn er nu nog niet — je zult vanmiddag eerst nog voor een kapitein verschijnen, die je eens aan den tand zal voelen!”

„Ik heb er niets tegen! Wat ben jij nu eigenlijk?”

„Ik ben een luitenant — maar ik hoop het ook nog wel eens tot kapitein te brengen!” antwoordde Healy trotsch.

„En als ik tot de bende toetreed, wat zal ik dan zijn?”

„Wel, allereerst zou je, wanneer je niet Jack Hurry was, leerling moeten zijn, dan gezet, vervolgens soldaat! Wij hebben ook nog korporaals, dan komen de luitenants, vervolgens de kapiteins, en daarboven is alleen maar de Raad van Zeven, en de Meester aan het hoofd. Ik geloof evenwel, dat jij de twee laatste graden wel zal kunnen overslaan. En als ik geweten had, met wien ik gisteren het aan den stok had — dan had ik mij toch nog wel eens bedacht!”

„Waar kan ik den kapitein vinden?”

„Nergens! Hij komt jou hier opzoeken. Zorg dat je om drie uur voor de deur van het logement staat — hij is voorzichtig — hij komt niet zoo spoedig ergens binnen! Hij zal twee vingers van de linkerhand omhoog steken, waardoor je hem zult kunnen herkennen.”

„Kent hij mij?”

„Neen, niet van aanzien. Maar ik heb hem reeds een beschrijving van je gegeven, en hij zal spoedig genoeg weten wie je bent! Je hebt trouwens je papieren, niet waar? Hij zal je naderhand instructies geven!”

„Zal hijzelf vannacht meedoen?”

„Neen, die kleine expeditie staat onder mijn leiding! En nu moet ik spoedig heen om den kapitein te gaan mededeelen, dat je voorloopig op ons voorstel ingaat! Mannen zooals jij hadden allang lid van ons Genootschap moeten zijn.”

Hij stond op, drukte Raffles de hand, en verliet de gelagkamer.

Raffles had Charly snel een wenk gegeven, en de jongeman was opgesprongen, en verliet nu het logement langs een anderen uitgang, terwijl Raffles Healy achterop liep, hem bij de voordeur inhaalde, en hem nog een aantal vragen stelde, slechts om Charly gelegenheid te geven, vlug naar een garage te loopen, die zich op een honderdtal passen afstand in een breede hoofdstraat bevond, en daar zijn motorrijwiel te gaan halen, dat hij daar reeds den vorigen dag gestald had, terwijl hij zich tevens in het kantoortje van den eigenaar, bij wien hij zich voor een detective had uitgegeven, snel vermomde, eenvoudig door een blonden baard, waaraan een knevel was bevestigd, voor te binden.

Een lichtblonde pruik voltooide de vermomming, die voor dit speciale geval ruimschoots voldoende was.

Hij trok slechts een ander huis aan, dat reeds op het kantoortje gereed lag, verwisselde zijn lakensche pet voor een slappen hoed van geruite stof, en ijde daarop weder naar buiten, nam het motorrijwiel over van den chauffeur, die reeds klaar stond, sprong er op en reed terug, tot op eenige tientallen meters van het logement van Red Pete.

Hij had alles zoo wonderlijk snel gedaan, dat Raffles den bandiet nauwelijks vijf minuten aan de praat behoefde te houden.

Zoodra Raffles in de verte Charly met zijn motorrijwiel zag aankomen, maakte hij een einde aan het gesprek, en ging het logement weder binnen, terwijl Healy zich verwijderde.

Raffles moest verscheidene uren wachten, en hij doodde den tijd door een paar spelletjes kaart met den logementhouder en met een Franschen stoker, die geen woord Engelsch verstond, wat hem niet belette om in zijn eigen taal woedend uit te varen tegen zijn partners, als hij de partij verloren had.

Het was even voor het lunchuur, toen Charly, na zijn motorrijwiel weder te hebben gestald, met de handen in de zakken, zijn stompje pijp tusschen de lippen, de gelagkamer weder binnentrad.

Raffles maakte dadelijk een eind aan het kaartspel, gaf een rondje om den vrede te bewaren, en begaf zich toen met Charly naar een afgelegen hoekje, waar zij ongestoord konden spreken.

„Wel?” vroeg Raffles slechts, zoodra de twee mannen tegenover elkaar waren gezet, ieder met een glas ale voor zich.

„Ik heb hem kunnen volgen!”

„Je weet waar hij woont?”

„Ik weet niet of hij daar wel woont, maar in ieder geval ging hij een huis binnen, hier niet ver vandaan, waar hij tamelijk lang bleef, en er weer uitkwam in gezelschap van een van de kerels, die gisteren door de tunnel ontsnapten. Ik denk, dat hij bij dien man een toevlucht heeft gezocht. Hij had wat andere kleederen aangetrokken, en de ander moest eerst eens poolshoogte op straat nemen, voor hij zichzelf naar buiten waagde.”

„Wat deden zij toen?”

„Zij begaven zich in een huurauto naar een groot huis aan de South Farm Street gelegen.”

„Wat gingen zij daar uitvoeren?”

„Zij waren al een honderd meter voor het huis uit-

gestapt, zonden de auto weg, en gingen te voet verder. Zij liepen eenmaal om het huis heen, en het was maar goed dat het zeer druk was juist op dat uur, anders was het hun stellig moeten opvallen, dat zij door een motor gevolgd werden. Eenmaal hielden zij stil om eenige woorden te wisselen met een man, die daar wel op wacht scheen te hebben gestaan, en daarop gingen zij verder.”

„Was het huis aan drie kanten door een tuin omringd?”

„Ja — het is een hoekhuis of liever gezegd — het ligt geheel afzonderlijk, en voor het huis is een klein strookje gazon, dat het van de straat scheidt.”

„Dan behoeven wij er niet meer aan te twifelen, Charly, of die kerels hebben het huis bespionneerd, waar vannacht de inbraak moet plaats hebben!”

„Dat staat vast, Raffles!”

„Heb je kunnen waarnemen, wie er woont?”

„Ja — het is het huis van John Wimbledon.”

Raffles kon een kreet van verwondering bijna niet weerhouden.

„Van Wimbledon? Toch niet dezelfde die op je lijstje voorkomt?”

„Dezelfde!”

„Maar dat treft prachtig!” hernam Raffles op zacht fluisterenden toon. „Wel, het zou zeker geen maand meer geduurd hebben, of wij hadden dien rijken schoelje een bezoek gebracht, dat hij niet verwacht zou hebben, en ook zeker niet gewenscht! Wel, wel — wat het toeval toch vaak een groote rol speelt! Zoo kunnen wij twee vliegen in een klap slaan — wij kunnen dien Wimbledon iets van zijn goud, zijn hartebloed aftappen — wij zullen drie leden van de Bende der Raven achter slot en grendel helpen — en wat het mooiste van alles is, wij zullen naar ik hoop kennis maken met een hooggeplaatst heerschapp, een kapitein van het Genootschap van den Gouden Sleutel! Het kon bijna niet mooier!”

„Het zal zeker wel gevaarlijk zijn!” merkte Charly met een veelbeteekenenden klank in zijn stem op.

„Nog al tamelijk! Die Wimbledon is er de man niet naar, om zich zonder meer zijn geld te laten afnemen, dat hij op zulk een eigenaardige manier bijeen heeft weten te brengen. Wij zullen eens goed nadenken over een plannetje, dat het nuttige met het aangename vereenigt, en waardoor voor ons de risico zoo gering mogelijk is! Wanneer ik Healy goed begrepen heb, zou zijn kapitein liever zien, dat ik

vannacht alleen mijn proefstuk leverde! Ze kennen jou in het geheel niet — en Jack Hurry was inderdaad maar al te goed bekend!”

„Dat mag zoo zijn, Raffles, maar ik vond het toch niet zonder gevaar, de rol van dien man te spelen! Het is jou toevallig ter oore gekomen, dat hij in New-York gevangen is genomen, en vijf jaren celstraf heeft gekregen — maar misschien weten anderen dat ook!”

„Dat is al heel onwaarschijnlijk, Charly!”

„Maar er zijn hier misschien mensen te Londen, die hem heel goed gekend hebben!”

„Dat ontken ik niet, maar het zou al zeer toevallig zijn, als een of meer van de lieden, die hem gekend

hebben, juist behoorden tot het troepje van drie, dat hedennacht aan de inbraak moet deelnemen! Om te beginnen behoort Healy zelf er al niet bij! Daarenboven, je moet je herinneren, dat wij Hurry in Amerika nog niet lang geleden gezien en gesproken hebben, en ik geloof er tamelijk wel in geslaagd te zijn, zijn uiterlijk vrij natuurgetrouw weer te geven!”

„Ik had er toch liever bij willen zijn!” mompelde Charly zachtjes.

„Je zult er ook waarschijnlijk wel bij zijn, Charly, al is het dan op andere wijze, dan je je had voorgesteld,” antwoordde Raffles glimlachend.

De cigaret bij uitnemendheid
Dubec 3.

HOOFDSTUK V.

Voorbereidende maatregelen.

Het was ongeveer half negen in den avond, en volkomen duister, toen een huurauto, waarin twee mannen gezeten waren, stilstond voor het fraaie, groote huis van John Wimbledon, handelaar in effecten, in de South Farm Street.

Een hunner was een man van geweldigen lichaamsbouw, de andere daarentegen was, hoewel krachtig gebouwd, veel kleiner en sierlijker.

Die beide mannen waren Charly Brand, en James Henderson, de trouwe chauffeur van den Gentleman-Inbreker, die aan tal van zijn avonturen had deelgenomen, en daarbij steeds blijk had gegeven van een groote stoutmoedigheid, die voor geen moeilijkheden terugdeinsde.

Beide mannen waren goed gekleed, teneinde geen argwaan te geven aan eventueele spionnen, die misschien ook nu nog het huis in het oog hielden.

De auto bleef wachten.

De beide mannen gingen haastig door het kleine hek, liepen langs het gazon, en bereikten de voordeur.

Charly schelde, en de deur werd geopend door een huisknecht, een man met een rood gezicht, grijzende bakkebaarden, en waterige oogjes, die getuigden, dat hun bezitter volstrekt niet afkeerig was van een goed glas port uit den kelder van zijn meester.

„Is je meester thuis, vriend?” vroeg Charly.

„Mijnheer is wel thuis, maar hij staat zoo juist van tafel op.”

„Dat doet er niet toe, wij moeten hem onmiddellijk spreken!”

„Een zaak van belang? Wel, ik zal het mijnheer zeggen! Uw naam?”

„Jim Buckel van Scotland Yard! Dat is mijn kameraad Henry Boot.”

„Van Scotland Yard?” herhaalde de bediende

verbaasd en een weinig verschrikt, „wel ik zal mijnheer gaan waarschuwen.”

Henderson en Charly traden binnen, en de bediende liet hen in een fraai gemeubeld ontvangvertrek terzijde van de vestibule gelegen.

Door de deur, welke hij half openliet, zagen de beide mannen hem de monumentale trap opgaan, die naar de eerste verdieping voerde.

Hij liep haastig over de breede gaanderij, die de vestibule als het ware met een brug overspande, en verdween toen uit het gezicht.

Eenige minuten later keerde hij terug met het verzoek, hem te willen volgen, — mijnheer Wimbledon zou de heeren ontvangen.

Charly en Henderson beklommen nu op hun beurt de trap, en volgden den bediende langs de gaanderij en door een breede gang naar een weelderig gemeubelde werkkamer, waar John Wimbledon hen ontving.

Hij was een man van een jaar of vijf en zestig, volkomen kaalhoofdig, met slappe trekken, een dikken neus, welken hij voortdurend tusschen duim en wijsvinger greep, alsof hij hem op die wijze wilde snuiten, een voorhoofd vol rimpels, en verbazend groote ooren, die hem ver van het hoofd afstonden.

Wimbledon was klaarblijkelijk zeer verrast door het bezoek van de beide politiebeamten, en vroeg, nadat hij hun een stoel had aangewezen en zoodra de bediende zich weder verwijderd had:

„Heeft mijn bediende u goed verstaan — zijt gij beamten van Scotland Yard?”

„Zoo is het, mijnheer!” antwoordde Charly Brand. „Hier is mijn penning en mijn aanstelling als detective. Mijnheer Boot is inspecteur.”

Zonder iets te zeggen, sloeg Henderson zijn paletot open en toonde daaronder de stemmige, don-

kerblauwe uniform van inspecteur van politie.

Hij haalde ook zijn platte pet te voorschijn, die hij in een der wijde, diepe zakken van zijn overjas bewaarde.

„Dus toch!” riep Wimbledon verbaasd uit, en nu ook een weinig verrast. „Wat kunt gij mij wel te zeggen hebben?”

„O, het heeft betrekkelijk weinig te beteekenen, mijnheer Wimbledon, men wil vannacht bij u inbreken, dat is alles!” antwoordde Charly rustig.

Wimbledon liet een rollenden vloek hooren, en riep uit:

„Is dat waar? Weet gij dat zeker?”

„Mijnheer Wimbledon, wij zouden het natuurlijk niet op ons durven nemen u te derangeeren, als wij niet heel zeker van onze zaak waren,” antwoordde Charly bedaard. „Wij hebben of liever ik zelf heb vernomen, dat vannacht vier mannen uw woning zullen binnen dringen, teneinde den binnenkant van uw brandkast eens te bezichtigen!”

Met een ruk schoof Wimbledon zijn stoel achteruit, en trok met een woedend gebaar de lade van zijn schrijftafel open, waaruit hij een groote revolver nam.

„Dan zal ik ze met dit werktuigje ontvangen, mijnheer!” schreeuwde hij. „Wimbledon is niet bevreesd uitgevallen! Ik neem dit geladen dingetje steeds mee naar mijn slaapkamer, en daar ligt het altijd onder het bereik van mijn hand.”

„Dat zijn voortreffelijke voornemens, mijnheer Wimbledon,” hernam Charly, altijd even bedaard, „maar ik ben juist hier gekomen, teneinde u voor te stellen, de zaak op een eenigszins minder bloeddorstige wijze tot een goed einde te brengen! Vergeet niet dat gij tegenover drie mannen komt te staan...”

„Zooeven zeldet gij, dat het er vier waren!” riep Wimbledon uit.

„Er komen er ook inderdaad vier — maar een hunner is in onzen dienst en heeft zich in hun vertrouwen weten te dringen! Wij zullen dus drie staan tegen drie, en ik verzeker u dat hier de inspecteur desnoods alleen wel in staat zou zijn, het tegen een half dozijn bandieten op te nemen. Ik zou u willen voorstellen, mijnheer Wimbledon, ons hier ergens verdekt op te stellen, in afwachting dat de schelmen zullen verschijnen.”

„Doe wat gij wilt, mijnheer! Maar ik hoop niet, dat gij mij beletten zult, een of twee van de kerels

overhoop te paffen!” schreeuwde Wimbledon woest met zijn revolver zwaaiend.

„Mag ik u verzoeken, dat wapen neer te leggen, waarde heer Wimbledon?” verzocht Charly, „van het oogenblik af dat het geladen is, is het niet geheel ongevaarlijk, en ik houd er niet van dat menschen op een paar passen afstand van mij met een geladen revolver zwaaien — vooral niet wanneer die menschen een weinig opgewonden zijn! Neen — leg het ook niet onder het bereik van uw rechterhand — schuif het mij maar liever toe, dan weten we tenminste zeker, dat gij mij in uw opwinding niet het levens licht zult uitblazen.”

Brommend schoof Wimbledon de revolver over het tafelblad heen, en Charly legde er de hand op.

Hij nam de revolver op, bekeek haar van alle kanten, en zeide toen goedkeurend:

„Een voortreffelijk wapen, mijnheer Wimbledon! Schiet op vijftig passen afstand een kogel door een eiken plank van twee duim dik! Nu, men kan in elk geval niet zeggen, dat gij niet zijt voorbereid! En nu ter zake, als ik u verzoeken mag. Hoeveel bedienden hebt gij?”

„Op het oogenblik zijn er zes in huis!”

„Dan zult gij er twee moeten missen, maar dat doet er niet toe!”

„Waarom?”

„Omdat ik u verlof zal vragen, die weg te zenden, in onze overjassen gekleed, en met onze hoeden gedekt!”

„Waarom dat?” riep de effectenhandelaar verwonderd uit.

„Omdat het meer dan waarschijnlijk is, dat een of twee van de bandieten uw huis nog altijd bespieden, en dat zij wantrouwend zouden worden, wanneer zij ons hier wel zagen binnengaan, maar niet weder zagen vertrekken! En gij zoudt toch zeker de grap niet willen missen, die kerels te helpen vangen?”

„Natuurlijk sta ik er op er bij te zijn!” antwoordde Wimbledon. „Zet mij uw plan uiteen, mijnheer!”

„Ik verlang niets anders, mijnheer Wimbledon, dan dat gij mij toestaat, mij hier ergens te verschuilen in afwachting van de komst van de inbrekers en natuurlijk liefst zoo dicht mogelijk bij de kamer waar ge de brandkast hebt — dat is dus hier!”

„Heb ik hier een brandkast?” riep Wimbledon verschrikt uit. „Hoe weet gij dat, mijnheer?”

„O ik heb goede oogen!” antwoordde Charly glimlachend. „Dat voorwerp daar ziet er op het eerste gezicht uit als een gewone latafel, van mahoniehout, maar het is inderdaad een brandkast van moderne constructie. Wij zullen dus zeggen, dat wij ons verdekt opstellen in het vertrek hiernaast, waarvan ik daar ginds de deur zie. Wat is dat voor een kamer?”

„Een rookkamer, mijnheer!”

„Het kon niet beter! Ik zie dat er portières hangen, en dat treffen wij dus bijzonder!”

„Maar zeg mij eens, mijnheer, hoe is het mogelijk, dat de vierde man, van wien gij zooeven spraaft, zich bij de drie anderen heeft kunnen aansluiten, zonder dat het argwaan baarde?”

„O, die man is niet de eerste de beste!” antwoordde Charly. „Hij is een van onze voortreffelijke speurders en zijn stoutmoedigheid grenst aan het onmogelijke!”

„Wie is dat?”

„James Sullivan! Gij hebt zijn naam zeker al wel eens gehoord?”

„Meermalen! En zeg mij nu eens, hoe gij er achter zijt gekomen, dat die schobbejakken vannacht bij mij willen inbreken?”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Wimbledon, maar ik mag geen beroepsgeheim verklappen!” antwoordde Charly glimlachend.

„Ik zal niet in uw geheimen doordringen, mijnheer! Doch slechts dit eene wil ik weten — denkt gij dat ik persoonlijk gevaar loop?”

„Daarvoor zal onze man wel waken, mijnheer Wimbledon!” antwoordde Charly. „En wijs nu spoedig een paar van uw bedienden aan, die in grootte zooveel mogelijk op ons gelijken, opdat zij in onze plaats het huis kunnen verlaten en met de auto wegrijden, het komt er niet op aan, waarheen!”

De effectenhandelaar dacht even na, drukte toen op den elektrischen knop onder het bereik van zijn hand op het blad van zijn schrijftafel bevestigd, en zeide tot den binnentredenden bediende:

„Jerome, laat Bliss en Hayford hier komen!”

De bediende verwijderde zich en een oogenblik later trad er een zwaar gebouwde butler binnen, niet veel kleiner dan Henderson en een huisknecht, wiens gestalte tamelijk wel met die van Charly Brand overeenkwam.

„Luister eens, Bliss, en jij ook, Hayford!” zoo

wendde Wimbledon zich tot zijn bedienden. „Jullie hebt voor vanavond en vannacht vrij. Trek de overjassen van deze beide heeren aan en zet hun hoeden op. Voor de deur staat een huurauto. Je stapt er in na den chauffeur het eerste het besteadres te hebben opgegeven, mijnentwege dat van Music Hall.”

De bedienden hadden verbaasd toegeluisterd, maar het bevel was duidelijk genoeg en zij waren te goed gedresseerd, om een vraag te stellen.

Bliss, de butler, trok de jas van Henderson aan en Hayford die van Charly Brand.

Toen zij ook de hoofddeksels hadden opgezet, wendde Charly Brand zich tot hen met de woorden:

„Loop zoo spoedig mogelijk van de huisdeur naar de auto, want daarbuiten staan een paar kerels, die u beiden voor den inspecteur en mij moeten aanzien! Druk uw hoeden dus wat in de oogen en praat niet te lang met den chauffeur!”

„Wanneer moeten wij terugkomen, mijnheer?” zoo wendde Bliss zich nu tot zijn meester, zonder ook maar een sylabe van het geval te begrijpen, maar blij met zijn vrijen avond.

„Je zorgt, dat je er morgenochtend om negen uur weer bent, dat is vroeg genoeg.”

De beide bedienden bogen en hadden het volgend oogenblik het vertrek verlaten.

Charly had zich intusschen reeds naar de deur van de rookkamer begeven, opende ze en zag, dat het aangrenzende vertrek ruimschoots gelegenheid bood, om er zich te verschuilen.

Voor de ramen hingen dikke fluweelen gordijnen en er stond een zware notenhouten kast in het vertrek, waarachter en zelfs waarin men zich zou kunnen verbergen, daar hij geheel ledig was en er zich ook geen planken in bevonden.

Charly nam den sleutel uit het slot, zoodat men de deur onmogelijk zou kunnen afsluiten en zeide tot Wimbledon:

„Het spreekt van zelf, mijnheer Wimbledon, dat wij er niet aandenken, u van uw werk af te houden! Doe alsof wij er niet zijn en gedraag u, zooals gij gedaan zou hebben, wanneer wij u niet waren komen waarschuwen. De bandieten zijn van uw doen en laten waarschijnlijk goed op de hoogte en zij zouden achterdocht kunnen krijgen, wanneer gij anders doet, dan zij verwachten. Begeef u dus op gewonen tijd ter ruste — en laat voor het overige alles maar

aan ons over! Werkt gij laat in den nacht?"
 „Nooit later dan tot half twaalf, in bijzondere gevallen wel eens een uur later."

„Soupeert gij?"

„Binnenshuis zelden! Ik dineer laat en mijn maag is niet al te sterk!"

„Waar is uw slaapkamer?"

„Schuins over mijn werkkamer, aan de andere zijde van de gang dus."

„Waarop komen de ramen uit?"

„Op den tuin."

„Zou het gemakkelijk zijn, denkt gij, uw kamer van de tuinzijde te bereiken?"

„Dat is zoo goed als onmogelijk, mijnheer!" antwoordde Wimbledon. „Wij zijn hier op de tweede verdieping, en het is niet mogelijk de vensters te bereiken, tenzij men gebruik zou maken van een lange ladder, en die bevindt zich in den geheelen tuin niet."

„Dus de bandieten zouden in ieder geval door de gang moeten komen, teneinde in uw slaapkamer te komen?"

„Zoo is het?"

„Sluit gij dat vertrek des nachts af?"

„Ja, met een knip!"

„Nu, dat zou ik vannacht dan ook maar doen — ofschoon ik u volstrekt niet kan verzekeren, dat de kerels geen moeite zullen doen, die knip zonder dat gij het merkt, terug te schuiven! Hebt gij waakhonden?"

„Ik heb er een — maar het beest is vanmorgen zeer ongesteld geworden en een oogenblik later gestorven."

„Nu, de samenhang zal u wel duidelijk zijn!" riep Charly uit. „Het beest is natuurlijk op de een of andere wijze vergiftigd door de inbrekers, die er volstrekt niet op gesteld waren, dat de hond alarm zou maken. Nu wij hebben geloof ik verder niets meer te beraadslagen. Gij gaat dus eenvoudig naar bed en hoe de zaken ook loopen — gij hoeft u volstrekt niet ongerust te maken. Onze collega, die bij de inbrekers is, zal er wel voor zorgen, dat u geen haar op het hoofd gekrenkt wordt! De rest heeft niets om het lijf! Zoodra de schurken aan uw brandkast bezig zijn, komen wij te voorschijn en er is geen sprake van, dat één hunner zal kunnen ontsnappen! Niemand zal u echter be-

letten, als gij dat wenschelijk acht, de behulpzame hand te bieden!"

„Ik heb veel lust om ze maar dadelijk neer te schieten, mijnheer!" riep Wimbledon op grimmigen toon.

„Dat zou misschien zoo kwaad niet zijn, maar het zou u in aanraking kunnen brengen met den strafrechter, want hij zou wel eens terecht kunnen oordeelen, dat gij de zelfverdediging wel wat ver had gedreven! En nu trekken wij ons in uw rookkamer terug, mijnheer Wimbledon, en wij vragen u verlof, nu en dan een sigaret te mogen rooken, om den tijd wat te dooden."

„Gij zult op de tafel een palissander houten kistje vinden met sigaretten, die speciaal voor mij vervaardigd worden!" riep de effectenhandelaar uit. „Ik zal u ook whisky-sodalaten brengen, port en rum!"

„Niet te veel, mijnheer Wimbledon, vooral niet te veel!" zeide Charly. „Het is volstrekt noodzakelijk, dat wij allen goed bij onze positieven blijven!"

Eenige oogenblikken later zaten Charly en Henderson tegenover elkander in der ookkamer, voor wel venster de gordijnen zorgvuldig waren dichtgetrokken, zoodat niet het minste schijnsel van de elektrische lamp naar buiten kon dringen.

„Geen aangenaam gezicht, mijnheer Brand!" zeide Henderson fluisterend.

„Allesbehalve, Henderson!" gaf Charly toe. „En dat is ook geen wonder, want die mijnheer Wimbledon is een groote schavuit! Ofschoon hij schatrijk is, heeft hij zijn bloedeigen broer letterlijk van gebrek laten omkomen, alleen omdat deze het had gewaagd, tegen zijn zin een huwelijk aan te gaan met een arm meisje. Hij heeft door gewaagde speculaties verscheidene gezinnen tot den bedelstaf gebracht en op de beurs wordt hij door de fatsoenlijke lieden gemeden als de pest. En daarom hoop ik van ganscher harte, dat de list van Mylord hedennacht met een goeden uitslag moge worden bekroond! Het zal een voortreffelijke grap worden, een grap, zooals wij in langen tijd geen hebben beleefd."

Langen tijd bleven de beide mannen op zachten toon met elkander doorpraten, totdat Charly omstreeks elf uur de elektrische lichtkroon uitdraaide en alleen een klein lampje met een groote kap liet branden, dat op een rooktafeltje geplaatst was, ongeveer in het midden van het vertrek.

Het rookvertrek had nog een tweede deur, die op de gang uitkwam, en Charly had haar reeds dadelijk aan de binnenzijde gesloten, zoodat een overval van dien kant tot de onmogelijkheden behoorde.

Er was nu slechts een schemerachtig licht in de kamer.

De minuten kropen langzaam voorbij.

Het werd stil in het groote huis.

Charly, die een zeer scherp gehoor had, hoorde hoe de schreden van de bedienden zich verwijderden, die, onkundig gelaten, zich naar hun slaapvertrek begaven.

In de werkkamer hadden zij nu en dan het verschuiven van den stoel voor het schrijfbureau gehoord, waar Wimbledon was blijven werken en zij hadden

het schijnsel van de electriche lamp onder de reet van de deur heen gezien.

Omstreeks half twaalf vernamen zij schreden, de deur naar de gang werd geopend en het schijnsel verdween, — Wimbledon had zich naar zijn slaapkamer begeven.

Van dat oogenblik af spraken de beide mannen slechts op zulk een zachten toon, dat zij elkander ternauwernood konden verstaan.

Er verstreken nog bijna twee uren in gespannen afwachting, en toen legde Charly eensklaps den vinger op de lippen, boog het hoofd in de richting van de deur en luisterde ingespannen.

Toen zeide hij heel zacht, terwijl hij zijn mond aan het oor van Henderson bracht:

„Daar komen zij aan!”

Dames en Heeren prefereren
Cigaret Dubec 3.

HOOFDSTUK VI.

Het nachtelijk avontuur.

Het was omstreeks half twaalf in den avond, toen Raffles, voorzien van alles, wat hij dacht noodig te hebben en nog altijd in zijn vermomming van de laatste dagen, de plaats van samenkomst bereikte, waar hij Ben Healy en de beide andere mannen zou vinden.

Men had hem niet gezegd, wie de mannen zouden zijn en in een hunner herkende hij aanstonds Owen Sandow, den kleinen man, die hem met boksen geld wilde laten verdienen, om daar tevens zijn eigen zak mee te spekken.

De derde man werd aan hem voorgesteld als Jim Bristol, een groote kerel met een allergemeenst gezicht, waarin twee groenachtige oogen valsch schitterden.

De afspraak werd gemaakt, zich niet gemeenschappelijk naar het doel te begeven, maar in groepjes van twee.

Men zou elkander om half twee treffen in de zijstraat, die langs het huis liep.

John Raffles kreeg het gezelschap van Sandow, die onmiddellijk weder zijn geliefkoosd onderwerp ter sprake bracht en Raffles gouden bergen beloofde, wanneer hij er slechts in wilde toestemmen, onder zijn leiding in het publiek te boksen.

Het was een lange weg naar het huis van Wimbledon, die echter geheel te voet werd afgelegd.

Sandow had een kleine tasch onder zijn kleederen verborgen en tegen het einde van den tocht vroeg hij nieuwsgierig:

„Jij zult toch zeker ook wel het een en ander bij je hebben? Denk er om, dat het vannacht je proefstuk is en dat de kapitein alles aan jou wil overlaten. Als het mislukt kun je er wel donder op zeggen, dat er onweer aan de knikker komt. De kapitein is lang niet gemakkelijk en dat zal hij zeker niet

zijn tegenover een man als Jack Hurry, die immers het klappen van de zweep al kent! Ik zou je dus raden, je beste beentje voor te zetten! Maar zooals ik zei, — mocht je vannacht niet slagen, of een onhandigheid begaan, waardoor je opname in het Genootschap waarschijnlijk niet zal plaats hebben, dan ben ik je man, je weet, op welke wijze ik je schadeloos zal kunnen stellen. Maar stil, daar komen Healy en Bristol al aan!”

De vier mannen bereikten inderdaad ongeveer tegelijkertijd het begin van de zeer stille, tamelijk duistere zijstraat.

Healy wendde zich onmiddellijk tot Raffles en zeide op zachten toon:

„Nu is het jouw beurt, maat! Toen nu maar eens, wat je kunt! Wij hebben je de zwakke plekken gewezen — maak er gebruik van en zorg, dat wij binnen komen!”

Raffles knikte zwijgend en snel liep het kleine troepje verder.

Zoo bereikten zij een klein ijzeren hek in den tuinmuur, dat stevig gesloten bleek te zijn, maar hetwelk door Raffles zoo wonderlijk snel werd geopend, met behulp van een kleinen looper, dat de drie andere mannen hun oogen niet konden gelooven en aan tooverij schenen te denken.

Raffles was al een flink eind den tuin in, voor de laatste man was binnengetreden, en een oogenblik later volgden zij allen den steenen muur, die den tuin van de zijstraat afscheidde.

Raffles liep vooraan en hij scheen geen oogenblik te aarzelen, ofschoon hem de inrichting van het huis alleen maar van beschrijving bekend was.

Het was zeer donker in den tuin en de mannen behoefden niet te vreezen, dat zij gezien zouden worden.

Zij bereikten den zijgevel van het huis, waar

zich een vijftal ramen ongeveer anderhalve meter boven den grond bevonden en hier stond Raffles stil, onderzocht snel en voor zoover op dien afstand mogelijk was, de inrichting van de ramen en zeide daarop zacht tot Healy:

„Ga eens tegen den muur staan, zoodat ik die vensterbank daarginds kan bereiken!”

Healy gehoorzaamde en een paar tellen later zat Raffles in de vensterbank, met de vlugheid van een aap, en begon hij met behulp van een zeer fijn drillboortje een klein gat te boren in den post van het openslaande raam, niet ver van de spagnolet.

Door dit gaatje stak hij een zeer dunnen staaldraad, aan het einde omgebogen, zoodat er een soort haakje gevormd werd.

Na eenig zoeken had hij den knop van de spagnolet gevonden, die hij nu behoedzaam naar beneden trok, waarop hij het raam kon openduwen.

Dit alles had nauwelijks enkele tellen geduurd en Raffles stond reeds in het vertrek, waartoe het raam toegang gaf, voor de anderen nog goed en wel begrepen, wat hij eigenlijk had gedaan.

De anderen volgden hem zoo spoedig mogelijk en daarop sloot Raffles het raam weder behoedzaam.

„Mijn respect, maat!” zeide Healy op fluisterenden toon, „ik heb dadelijk wel gezien, wat er in je stak.”

„Waar is de slaapkamer en waar staat de brandkast?” vroeg Raffles, op wien de lofspraak weinig indruk scheen te maken.

„Wij zullen je er heen brengen! Maar je bent er nog niet. Denk er om! Hij doet altijd een knip op zijn slaapkamerdeur en wij zullen niet aan de brandkast kunnen beginnen, of wij moeten hem eerst belet hebben, alarm te maken!”

„Dat zal een lastige karwei zijn, vooral wanneer de man een lichten slaap heeft!” hernam Raffles met een bedenkelijk gezicht. „Wij zullen het echter probeeren! Ik denk echter dat jullie er beter aan zoudt hebben gedaan, wanneer je je voorzien had van een toestel om bedwelmend gas in de slaapkamer te kunnen spuiten!”

„Dat weet ik ook wel — maar wij kennen de samenstelling niet! Ja, als wij bij John Raffles in de leer konden gaan, die dat middel al eenige malen heeft toegepast, dan was het wat anders!”

„Misschien gebeurt het nog wel eens!” hernam Raffles droogjes. „En laten wij nu maar naar boven gaan.”

Healy had een kleine zaklantaarn ontstoken en bij dat licht slopen de drie mannen het vertrek uit en volgden een breede met marmer bevloerde gang, die een eind verder terzijde van de vestibule bleek uit te komen.

„Die trap moeten wij op!” zeide Healy op zachten toon, terwijl hij naar de prachtige monumentale trap van zwaar eikenhout wees, die achter in de vestibule naar de gaanderij voerde.

Het duurde niet lang, of de vier mannen hadden de gang bereikt, waaraan de werkkamer aan de eene en de slaapkamer aan de andere zijde gelegen waren.

„Welke deur is die van de slaapkamer?” vroeg Raffles.

„De tweede van hier aan je rechterhand!” antwoordde Sandow.

De vier mannen slopen over den dikken looper geruischloos voort en nu stond Raffles stil voor de hem aangewezen deur, die hij zorgvuldig begon te onderzoeken.

Hij keek door alle reten, onderzocht het slot, en begon eindelijk weer een uiterst klein gaatje in de deur te boren, ter plaatse waar hij het staal van den grendel had zien glinsteren.

Hij hoorde ditmaal het gaatje in een zeer schuinse richting door het hout, opdat het gemakkelijk zou gaan den grendel terug te trekken.

Hierdoor stak hij opnieuw een dun, maar sterk staaldraad, aan het eene einde voorzien van een soort weerhaak en na eenige vruchteloze pogingen slaagde hij er in den knop van den grendel met de lus van staaldraad te grijpen en hem zeer voorzichtig, met kleine rukjes naar zich toe te trekken.

Hij greep den knop van de deur, draaide hem met de grootste behoedzaamheid om, in gebukte houding, teneinde te voorkomen, dat hij een kogel tusschen de ribben zou krijgen, die misschien wel onverhoeds door den effectenhandelaar op hem zou worden afgeschoten, indien deze achter de deur eenig gerucht hoorde.

Hij draaide den deurknop zeer langzaam om, na met een oliespuitje een dun straaltje olie tusschen de reet van de deur op den schoot van het slot te hebben laten vallen en na eenige oogenblikken kon hij de deur voorzichtig openduwen.

De drie mannen hadden zich een weinig op den achtergrond gehouden, met de revolver in de vuist.

en nadat zij hun gelaat op de oogen na hadden bedekt met een driehoekig opgevouwen, zwarten doek.

Wat Raffles betreft, hij had zijn masker voor- gebonden.

Er heerschte een vage schemering in het vertrek, veroorzaakt door een electrisch nachtlampje van nauwelijks eenige kaarsen sterkte.

Tegen een der muren, met het voeteinde naar het midden van de kamer gericht, stond een groot bed, en daarin sluimerde schijnbaar gerust John Wimbledon, de schatrijke effectenhandelaar.

Dat die rust inderdaad voorgewend was, bleek spoedig genoeg.

Want niet zoodra was Raffles met de revolver in de hand voor zijn bed getreden, of Wimbledon ging overeind in zijn bed zitten, en staarde de binnentredenden met groote oogen aan.

Deze hadden zich allen ijlings om zijn bed geschaard en hielden hunne revolvers op zijn hoofd gericht.

„Ik zou u raden geen enkele beweging te maken, mijnheer Wimbledon, anders zou het uw leven kunnen kosten!” begon Raffles op kouden toon. „Steek uw handen uit!”

Bevend van woede, maar ook van verbazing, daar hij niet verwachtte, dat het zoover zou komen, stak Wimbledon zijn handen naar Raffles uit.

In een oogwenk tijds en zoo vlug, dat de andere bandieten nauwelijks konden volgen wat er eigenlijk geschiedde, had Raffles de polsen van den effectenhandelaar, na zijn revolver in zijn zak te hebben laten glijden, in een paar boeien gekneld.

„Zoo is goed!” zeide hij kalm. „Ga liggen!”

Wit van drift en vreezende, dat er iets niet in den haak moest zijn, liet Wimbledon zich achterover in de kussens vallen.

Zijn eenige hoop was, dat de beide politiebeambten in de rookkamer wel eenig verdacht gerucht zouden hebben gehoord en dat zij met zijn beiden in staat zouden blijken, de vier bandieten te overrompelen, en zich van hen meester te maken.

Raffles bond Wimbledon vlug en handig een grooten doek voor den mond, dien hij daartoe uit zijn zak had genomen en daarop bevestigde hij zijn lichaam met een paar sterke touwen zoodanig aan het bed, dat de effectenhandelaar zich onmogelijk zou kunnen verroeren.

Healy kon een zacht lachje van voldoening en bewondering niet onderdrukken.

„Dat is een drommelsche kerel!” zeide hij. „Niemand onder ons zou dat verbeteren, maat! Bij Jove je doet het, alsof je jarenlang dag aan dag volstrekt niets anders had verricht! En nu spoedig naar de brandkast, mannen! Maar eerst — wacht even!”

Hij trad op het bed toe, waar hij een electrischen drukknop had gemerkt, die bij wijze van beddekoord van de zoldering afhing, en had die met een vlugge beweging door geknipt.

„Nu is alles in orde!” fluisterde hij.

Na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat Wimbledon zich onmogelijk kon verroeren en ook den doek niet zou kunnen lostrekken, verlieten de vier mannen snel het vertrek, staken de gang over en traden vlug de werkkamer binnen, waarvan de deur niet gesloten bleek te zijn.

„Waar is de brandkast?” vroeg Raffles op fluis- terenden toon.

„Dat ding daar, dat er uit ziet als een latafel!” antwoordde Healy.

Raffles trad op het meubel toe, krabde zich achter het oor en mompelde:

„Dat ziet er leelijk uit! Een modern meubel — ze hebben vorderingen gemaakt in die twee jaren, dat ik op zee heb rondgezworven! Ik weet waarachtig niet, of ik wel kans zie, of daar iets aan te doen is!”

„Probeer het in ieder geval, Hurry!” zeide Sandow. „Als het je niet lukt, dan zullen wij je wel helpen — wij hebben de noodige instrumenten bij ons.”

Raffles onderzocht de kast nauwkeurig en na vijf minuten luidde zijn uitspraak:

„Het zou uren duren, dat ding met een gewone koubeitel aan te tasten! Als jullie een toestel bij je hebt, om er een gat in te kunnen smelten, dan moet het op zij gebeuren, want ik denk, dat de zij- wanden het dunst zijn!”

Hij dacht een oogenblik na en hernam toen levendig:

„Maar, waarom zouden wij het niet eens proberen met den sleutel?”

Healy haalde de schouders op en bromde:

„Zelfs al hadden wij den sleutel — dan konden wij er nog niet veel mee doen, want je ziet, dat het een cijferslot is! Maar — wij zouden den kerel een revolver onder den neus kunnen duwen en hem dwingen ons de cijfercombinatie te noemen!”

„En veronderstel, dat hij weigert?” vroeg Raffles.
„Zou je hem dan door het hoofd schieten?”

„Dat is waar — dat zou ons niet veel verder brengen!” gaf Bristol te kennen, die tot dusverre niet veel gezegd had. „En een revolver maakt leven en als die kerel toevallig wat moedig is uitgevallen, dan schieten wij niet veel op!”

Maar Raffles was reeds op het schrijfbureau toegetreden.

Hij had alle laden opengetrokken en scheen naar iets te zoeken.

Hij vond echter niets, maar na ruim een kwartier hadden zijn vaardige vingers, na langdurig rondtasten, een kleine verhevenheid ontdekt aan het snijwerk en toen hij hierop drukte, sprong een zeer kleine geheime lade open, waarin niets anders dan een notitieboekje lag.

„Wat heb je daar?” vroeg Healy, die met de grootste aandacht zijn handelingen had gevolgd.

„Het ding waarnaar ik zocht!” antwoordde Raffles kalm.

„Wat zoek je dan in dat opschrijfboekje?”

„De cijfercombinatie! Vele menschen schrijven dat op en bergen het dan zorgvuldig weg en zij zeggen de plaats alleen aan hun naaste familieleden, opdat, als zij onverhoeds mochten sterven, deze lieden geen last hebben met het openen van de brandkast!”

„En — staat het cijfer er in?”

„Ik vind drie of vier getallen, zonder dat er achter vermeld staat, wat zij beteekenen en wij zullen ze alle eens probeeren, maar eerst moeten wij natuurlijk den sleutel hebben! Sandow, ga eens naar de slaapkamer terug en zie of je daar een sleutelbos kunt vinden!”

De kleine man verwijderde zich en keerde vijf minuten later zegevierend terug met een bos sleutels.

Raffles nam die van hem aan en zeide, na de sleutels te hebben bekeken.

„Hier is hij al! Dit is een echte brandkast-sleutel! En nu zullen wij eens zien, wat het juiste getal is!”

Met het notitieboekje in de hand, trad Raffles op de brandkast toe.

Hij verzette het kleine toestel, totdat de cijfers het eerste getal vormden en trachtte vervolgens den sleutel in het slot rond te draaien.

De sleutel draaide een halven slag rond en stuitte toen.

Het getal was dus verkeerd.

Raffles probeerde het nu met het tweede.

Ook dit mislukte evenals het derde.

De gezichten van de bandieten werden hoe langer hoe langer.

Maar toen Raffles het vierde getal probeerde, bemerkte hij aanstonds dat dit het goede was.

De sleutel draaide in het slot om — hij kon de zware deur aan den knop naar zich toetrekken.

Reeds wilde Healy op de half geopende kast toetreden, met uitgestrekte handen, armen is beter, en gekromde vingers, alsof hij zich van den buit wilde meester maken, toen Raffles de hand ophief en kalm zeide:

„Niet zoo haastig, mijn waarde Healy — tot dusverre heb ik al het werk gedaan — van het oogenblik af dat wij hier zijn binnengeklommen, en het is dus niet meer dan billijk, dat ik er ook de belooning voor ontvang!”

„Maar niemand denkt er aan, je die te onthouden!” fluisterde Healy ongeduldig. „Wij zullen eerlijk deelen, nadat wij een bepaalde som in de kas van onze vereeniging hebben gestort!”

„Dat is het nu juist — ik wil in het geheel niet deelen!” hernam Raffles bedaard. „Ik wil integendeel alles voor mij zelf houden.”

HOOFDSTUK VII.

Een gelukkig einde.

Healy keek Raffles een oogenblik strak aan, twijfelde of de zoogenaamde Hurry in ernst sprak, of een grapje maakte.

„Het is nu geen tijd om te gekscheren, Hurry!” zeide hij schor, „want wij moeten maken dat wij weggomen. Ga op zij, dan zal ik zien wat de kast bevat.”

„Dat kan ik zelf wel!” hernam Raffles kalm, „daarbij heb ik de hulp van anderen niet noodig.”

Thans zag Healy dat het ernst was.

De man, die hem zoo voortreffelijk geholpen had, bleek inderdaad voornemens te zijn, den geheelen buit voor zich te houden.

Alle voorzichtigheid uit het oog verliezend, en meegesleept door zijn woede, trok Healy met een bliksemsnelle beweging een lang, vlijmscherp geslepen mes uit zijn broekzak.

Hij hief het wapen op, maar voor hij had kunnen toestooten, voelde hij zijn pols als in een ijzeren schroef klemmen, en met een doffen kreet van pijn moest hij het mes loslaten, dat op het dikke vloerkleed viel.

Het was Henderson geweest, die hem had vastgegrepen, en die hem, toen de schurk zich trachtte te verweren, met een enkelen slag neerverelde, zoodat hij onbewegelijk bleef liggen.

Sandow en Jim Bristol hadden eveneens hun messen reeds getrokken, maar de partijen stonden nu wel wat ongelijk!

Charly was ook te voorschijn gekomen met zijn revolver in de vuist, en nu was de strijd al heel spoedig beslist.

Henderson zond met een enkelen vuistslag, die den neus van den boksimpresario deed bloeden, Sandow tegen den grond, en wat Jim Bristol betrof,

hij gaf zich over, daar hij wel inzag, dat hij toch het onderspit zou moeten delven.

De drie bandieten werden aanstonds stevig met touwen geboeid, terwijl hun een groote doek voor den mond werd gebonden.

Raffles keek met een spottend glimlachje op de drie mannen neer, die naast elkander op den vloer uitgestrekt lagen, en wendde zich toen tot Charly:

„Je ziet, dat alles zoo goed is gegaan, als het maar kon, mijn waarde Charly! Doe mij het genoegen, en onderwerp die brandkast eens aan een kleine inspectie!”

Aanstonds trad de jongeman op de brandkast toe, en met merkwaardige vlugheid had hij haar in een ommezien geledigd, terwijl hij den inhoud deed verdwijnen in een groote tasch, welke hij onder zijn kleederen verborgen had gehouden.

Zonder zich in het minst te overhaasten trad Raffles nu op het telefoontoestel toe en belde Scotland Yard op.

„Hier John Raffles!” sprak hij in het toestel. „Ik bevind mij op het oogenblik in het huis van mijnheer Wimbledon, maar ik denk het over eenige minuten te hebben verlaten. Zend er onmiddellijk eenige mannen heen, die zich daar kunnen meester maken van drie gevaarlijke bandieten, welke op dit oogenblik geboeid liggen in de werkkamer van mijnheer Wimlbedon. Hijzelf is in zijn slaapkamer — bevrijd den armen man maar spoedig! Adieu, mijnheer Sullivan!”

Raffles legde het toestel weder op den haak en zeide op zachten toon:

„Vooruit vrienden — nu zal het zaak zijn om ons een weinig te haasten want over een paar minuten zal het huis omsingeld zijn!”

„Zij kunnen toch zoo vlug niet hier zijn van

Dowling Street af!" kwam Char'y, die in opgewekte stemming was, nu de zaak zoo snel en gemakkelijk tot een goed einde was gebracht.

„Dat niet — maar zij zullen op Scotland Yard telefoneeren naar de politiepost, die hier het dichtst bij is gelegen — en ik weet er een, die hier nauwelijks vijf minuten loopens van is verwijderd! Je ziet dus wel, dat wij ons een weinig zullen moeten reppen!"

Raffles snelde op de deur toe, en wilde de kruk omdraaien.

Hij slaakte een half onderdrukten kreet, de deur was op slot gedraaid!

„Is de deur dicht?" riep Charly verschrikt uit. „Laten wij dan snel door de rookkamer heen gaan — ik heb den sleutel van die deur in mijn zak."

De drie mannen snelden de rookkamer binnen, — om tot de ontdekking te moeten komen dat men ook hier, waarschijnlijk met een tweeden sleutel de deur gesloten had!"

„Vervloekt! Wie heeft ons dat geleverd!" bromde Raffles tusschen de tanden.

„Zou een van de bedienden het hebben kunnen doen?"

Terwijl hij deze vraag stelde viel zijn oog op het gelaat van Healy en het kwam hem voor, alsof de bandiet hem met een blik van haat, maar toch spottend aankeek.

Toen begreep hij aanstonds den samenhang.

Waarschijnlijk hadden de bandieten, die met een vreemdeling te doen kregen, de voorzorg genomen, zich te laten volgen door een hunner medeplichtigen, die zich steeds verscholen had gehouden, en iets had moeten vernemen van den strijd, die daar binnen in de werkkamer gevoerd werd.

Hoogstwaarschijnlijk had hij het korte telefoon-gesprek gehoord, hetwelk door Raffles werd gevoerd, en daar hij wel begreep, het alleen niet tegen de drie mannen te kunnen bolwerken, had hij het meest voor de hand liggende middel toegepast, om hen te beletten gevolg te geven aan hun voornemen om zich door de vlucht te redden — hij had de kamersdeuren aan de buitenzijde afgesloten, en daarop zelf ijlings de vlucht genomen teneinde niet in handen van de politie te vallen!

En binnen een minuut kon de politie het huis zijn binnengedrongen!

Raffles beet zich op de lippen.

Zou hem op het laatste oogenblik de buit ont-

gaan? Zou alle moeite vruchteloos zijn geweest?

Zou men hen hier inderdaad komen arresteeren?

Zijn hersens werkten vliegensvlug bij het zoeken naar een uitweg.

Hij snelde naar de vensters, maar een enkele blik uit de ramen was voldoende om hem te doen zien, dat zelfs de lenigste acrobaat in de onmogelijkheid zou verkeeren, langs dezen weg te ontyluchten — geen regenpijp, geen vooruitstekende metselsteenen — niets wat eenig houvast bood.

Er bleef nog slechts een middel over — men zou zich misschien met behulp van een touw van het balkon af kunnen laten zakken, waartoe een der deurvensters toegang gaf.

Maar het touw zou daartoe zeker niet sterk genoeg zijn — het balkon bevond zich aan de voorzijde van het huis, en het was bijna zeker, dat die klimpartij door voorbijgangers of politieagenten zou worden opgemerkt.

Bleef dus alleen over de gangdeur, die men moest trachten te forceeren, al stak er dan ook een sleutel aan den anderen kant op het slot.

Maar juist toen Raffles een begin had gemaakt met het opensteken van het slot, klonk, lang aangehouden, beneden in de vestibule de elektrische deurbel!

„Te laat!" mompelde Raffles

Hij keek om zich heen, en weer viel zijn oog op het gelaat van Healy, dat, voor zoover het zichtbaar was, een duivelsche vreugde verried.

Zij zelven zouden ongetwijfeld worden gearresteerd, maar met hen zouden Raffles en zijn helpers het slachtoffer worden.

Het zou hun een paar jaar gevangenisstraf kosten, maar zij hadden het Genootschap van den Gouden Sleutel een onwaardebaren dienst bewezen.

„Je grijnst, schurk!" kwam Raffles, zich over den bandiet heenbuigend. „Misschien heb je toch nog wel te vroeg gelachen!"

Hij richtte zich weder op, en wendde zich tot Charly en Henderson met de woorden:

„Help mij spoedig, en doe juist hetzelfde als ik — misschien is er toch nog wel een uitweg!"

Hij snelde weder op de balkondeur toe, na het licht te hebben uitgedraaid, schoof het gordijn terzijde, opende de deur, en trok daarop Healy, na hem bij zijn gebonden voeten te hebben gevat, snel naar het balkon.

Hij bond het touw, waarmede de voeten van den schurk gebonden waren, stevig aan een van de stijlen van het balkon vast, zoodat de schurk zich onmogelijk kon verroeren.

Charly en Henderson, die onmiddellijk zijn bedoeling hadden begrepen, deden desgelijks met de beide andere schavuiten, en een paar seconden later lagen zij veilig en wel op het balkon, niet in staat om een lid te verroeren en deugdelijk gekneveld.

Raffles sloot de balkondeuren weder zorgvuldig, trok er de gordijnen voor, en liet zich door Charly stevig de armen op den rug binden.

Henderson deed hetzelfde met Charly Brand, en daarop wikkeldde de reus zoo goed als het ging een touw om zijn polsen, en strekte zich naast Raffles en Charly op den grond uit, juist op het oogenblik dat er in de gang haastige voetstappen werden gehoord.

Daar de reus het licht weder had opgedraaid, zagen de drie mannen een oogenblik later de deur opengaan, en een viertal politiebeambten met een brigadier aan het hoofd, en aangevoerd door een inspecteur, traden het vertrek binnen, de revolver in de vuist.

Maar nog voor zij goed en wel binnen waren, had Charly gelegenheid gevonden, om snel en verschrikt te vragen:

„Goede hemel — wat is er met de tasch met geld gebeurd?”

„Maak je niet ongerust!” antwoordde Raffles snel. „Ik heb haar bovenop de kast in de rookkamer hiernaast geplaatst — zij is nu onzichtbaar!”

„Ik zou wel eens willen weten, hoe of wij haar weer in handen krijgen!” mompelde Charly. Hij had dit laatste reeds tot zichzelf moeten zeggen, want juist op dat oogenblik drongen de politiebeambten het vertrek binnen.

En Raffles zegende zijn gesternte, dat hij zoeven de namen niet had genoemd van de drie bandieten, want in dat geval zou zijn bedrog dadelijk aan het licht zijn gekomen, — het signalement van Healy en van Sandow was natuurlijk op alle politiebureaux bekend, en de inspecteur zou onmiddellijk gezien hebben, dat geen van de mannen, die hier op den grond lagen uitgestrekt, aan dat signalement beantwoordde.

De inspecteur deed een paar stappen naar voren, de revolver in de vuist geklemd, en zeide op half fluiden toon:

„Welzoo! Welzoo! Is Raffles hier weer aan den gang

geweest? Nu, het is een goede vangst naar ik hoop — maar mijnheer Wimbledon is zijn duiten natuurlijk kwijt.”

Hij liet zijn blikken door het vertrek dwalen, en tenslotte bleven zij rusten op de brandkast, waarvan de deur nog altijd wagenwijd openstond.

Hij trad er op toe, keek in de kast, haalde de schouders op, en mompelde:

„Het is juist werk voor Raffles! Geen enkel schrammetje — gewoon met den sleutel geopend — en alleen het goudgeld en het bankpapier geroofd!”

Hij wendde zich weder tot zijn mannen, die bij het drietal de wacht hielden, en zeide:

„Ik ga nu mijnheer Wimbledon bevrijden — geef goed acht op deze kerels. Ik kom dadelijk terug!”

Hij verliet het vertrek, op den drempel van de deur trof hij den bediende aan, slechts ten halve gekleed, die daar met een bleek gelaat en knikkende knieën stond te wachten.

De man wees hem den weg naar de slaapkamer van zijn meester, waar de inspecteur aanstonds binnentrad.

Zijn eerste werk was den beklagenswaardigen effektenhandelaar te bevrijden van de touwen, waarmede hij op zijn bed was vastgebonden, en hem te ontdoen van den doek, die hem het schreeuwen had belet.

Wimbledon begon aanstonds als een dolle te keer te gaan, en schreeuwde, brulde en raasde als een dolleman.

De inspecteur wachtte kalm tot hij wat bedaard was, en zeide toen rustig.

„Als gij nu in staat zijt om kalm op mijn vragen te antwoorden, mijnheer Wimbledon, dan bestaat er misschien nog kans dat er iets van uw gestolen geld terecht komt — al moet ik naar waarheid bekennen, dat die kans niet zeer groot is!”

„Gestolen geld?” hakkelde Wimbledon. „Hebt gij de bandieten dan niet gevangen genomen?”

„Drie hunner, mijnheer Wimbledon — maar dat zijn niet degenen die er met uw geld van door zijn gegaan! Dat is Raffles!”

Wimbledon verbleekte, en vroeg:

„Wilt gij mij wijsmaken, dat een man het tegen drie andere sterke kerels heeft kunnen opnemen?”

„O, als die man Raffles heet, dan is dat niet zoo wonderlijk!” antwoordde de inspecteur bedaard.

„En wees nu zoo goed mij in korte trekken mee te deelen wat er geschied is!”

Wimbledon begon te verhalen, maar hij moest telkens zijn mededeeling afbreken, teneinde zich te ontlasten van eenige ruwe vloeken.

De inspecteur had met de grootste aandacht toegelisterd, en riep uit, toen Wimbledon zijn verhaal geëindigd had:

„Dat is juist iets voor Raffles! Hij had dus al twee van zijn mannen verborgen, die hij voor politie-beambten liet doorgaan, en zij hebben natuurlijk de bandieten overvallen, en zich vervolgens met den buit uit de voeten gemaakt! Hoeveel geld bevond zich ongeveer in uw brandkast?”

„Heel nauwkeurig weet ik het niet, maar het moeten minstens 17 000 pond sterling aan contanten, en bijna 8000 pond aan effecten zijn geweest!”

„Dan moet ik u tot mijn spijt mededeelen, mijnheer Wimbledon, dat alleen de effecten gered zijn!” hernam de inspecteur met een meewarig gezicht. „Van de contanten is geen spoor meer te ontdekken!”

De effectenhandelaar barstte opnieuw in een stroom verwenschingen los, en brulde ten slotte:

„Men is dien vervloekten Raffles toch dadelijk achterna gegaan?”

„Dat ging heel moeilijk, mijnheer Wimbledon, om de eenvoudige reden dat wij volstrekt niet weten, waarheen hij gegaan is!

Zeg mij eens — hoe zag Raffles er wel uit? Gij hebt toch ook zijn beide helpers gezien?”

„Ongetwijfeld! Hen heb ik zelfs alleen gezien — wie Raffles geweest is, kan ik niet zeggen. Ik denk echter wel dat het de man geweest moet zijn, die mij zijn revolver voor den neus hield!”

„Hebt gij er niet aan gedacht u te verweren? Hadt gij geen revolver?”

„Zij ligt in de lade van mijn nachttafel, maar ik was er te laat bij!”

De inspecteur trok de lade open, nam er de revolver uit, opende haar, en zeide glimlachend:

„Leeg.”

„Wat zegt gij daar? En ik heb haar zelf nog gisteren geladen!” schreeuwde Wimbledon. „Maar wacht eens — ik heb haar vanmiddag even in handen gegeven van dien zoogenaamden detective!”

„Dan heeft hij er natuurlijk de patronen uitgehaald!” hernam de inspecteur en er lag iets als

bewondering in zijn stem. „En beschrijf mij nu die mannen eens!”

„De kerel, dien ik voor Raffles aanzag, had rossig haar, een kinbaardje van dezelfde kleur, een grooten neus, en borstelige wenkbrauwen. Hij was gekleed in een blauw boezeroen, en daar droeg hij een korte jekker over. De detective begon aan de slapen te grijzen, hij was klein, en hij droeg een donkergrijs geruit pak. Zijn oogen hadden een blauwe kleur. Wat de zoogenaamde inspecteur betrof — hij was een boom van een kerel, ook met blauwe oogen, en hij droeg zijn uniform onder zijn overjas. Ik geloof...”

Maar de inspecteur was haastig opgestaan.

„Een oogenblikje! Ik kom dadelijk terug!”

Hij stormde het vertrek uit, stak de gang over, rukte de deur open van het werkvertrek — en liep als het ware regelrecht in de armen van Raffles, gekleed in de uniform van politieagent, en die hem glimlachend een revolver onder den neus duwde met de woorden:

„Hartelijk welkom, inspecteur! Neem plaats wat ik u verzoeken mag! Neen, ik moet u werkelijk verzoeken op dien stoel daar plaats te nemen!”

„O, ik driedubbele ezel!” siste de inspecteur.

Toen barstte hij uit:

„Wat hebt gij met mijn mannen gedaan?”

„Stel u gerust, zij liggen veilig en wel, maar stevig geboeid in de rookkamer hiernaast!” antwoordde Raffles. „Wanneer gij soms de tasch met geld zoekt — hier is zij. Ik neem haar mee. Wat uw mannen betreft — wij zijn wel verplicht geweest, hun van hun uniform te ontdoen, maar zij zullen hier wel kleeren in overvloed vinden, welke mijnheer Wimbledon hen zeker gaarne zal willen leenen. Ik zie aan uw gezicht, dat gij een kleine explicatie verlangt? O, zij is zeer eenvoudig, en kan kort zijn! Mijn vriend hier, die nog al sterk is, was in het geheel niet geboeid, en heeft korte metten gemaakt, met twee van uw mannen, die hij tegelijkertijd trof. De derde was toen natuurlijk als was in zijn handen — kijk ze maar eens aan, mijnheer de inspecteur! Hebt gij ooit zulke handen gezien? Zij kunnen een ijzeren staaf van een duim dik als een rietje buigen! En nu kan ik werkelijk niet langer profiteeren van uw aangenaam gezelschap! Men verwacht mij elders. De bandieten vindt gij op het balkon — en ditmaal zijn het de echte! Healy, Sandow en Jim Bristol! Wat zegt gij daar wel van? Gij

zegt niets? Dat is ondankbaar van uw kant! Zij zijn met zijn drieën toch zeker wel een John Raffles waard? Maar nu genoeg gepraat, ik zal tot mijn spijt genoodzaakt zijn, de deur aan den buitenkant te sluiten, want twee of drie minuten zal ik toch zeker wel noodig hebben — tot ziens, inspecteur — en een volgenden keer meer succes!”

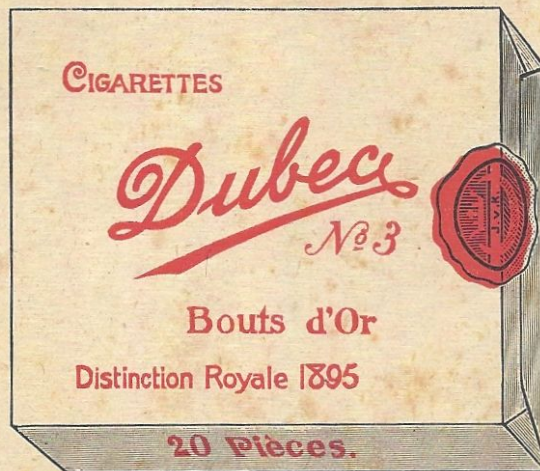
Raffles maakte een hoffelijke buiging voor den inspecteur, die doodsbleek op zijn stoel was neer

gevallen, en even later hadden zij het vertrek verlaten, waarvan zij de deur aan den buitenkant sloten.

Zij ijlden vlug de trappen af, bereikten de vestibule, snelden naar den zijtuin, en verlieten dien door hetzelfde hek, waardoor Raffles dien avond was binnengekomen, in gezelschap van de drie bandieten, die een kwartier later veilig en wel in de cellen van Scotland Yard waren opgeborgen.

De volgende aflevering (No. 415) bevat:

DE VROUW IN HET SPEL.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885